

STJERNEN

144. ÅRGANG · NUMMER 10 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELIGE · OKTOBER 1995

STJERNEN

OKTOBER 1995

Forsiden:

Det Første Præsidentskab synger med på forsamlingsangene under aprilkonferencen i 1995, hvor de blev opretholdt ved en højtidelig forsamling. Præsident Gordon B. Hinckley, først, præsident Thomas S. Manson, førsterådgiver, i midten, og præsident James E. Faust, andenrådgiver, bagest. Biografier af præsident Monson og præsident Faust er trykt i dette nummer. Foto stillet til rådighed af Deseret News/Tom Smart.

Børnestjernens forsider:

Primarybørn over hele verden fremfører et særligt nadvermødeprogram hvert år. I år drejer programmet sig om Trosartiklerne. Illustreret af Elise Niven Black

ARTIKLER

BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB: TRO: KERNE I SAND RELIGION	
PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY	2
PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON	
FRANCIS M. GIBBONS	8
PRÆSIDENT JAMES E. FAUST	
ÆLDSTE NEAL A. MAXWELL	16
»AT I IKKE SKAL FALDE FRA«	
PERRY M. CHRISTENSEN	28
SCENER FRA PAULUS' MISSIONSREJSER	
KENT P. JACKSON	34
AT LÆRE AT LYTTE TIL ÅNDENS RØST	
DAVID MORAZA BRITO	46

ISÆR FOR UNGE

EKSEMPEL TALER TYDELIGST ANNETTE ANTONELLI	24
NÅR DU ØNSKER DET GERI CHRISTENSEN	26
MORMONOTE: ET VISDOMSORD: LAD VERE!	33
EN FAVNFULD KÆRLIGHED MILES T. TUASON	42

FASTE PUNKTER

KOMMENTARER FRA LÆSERNE	1
BESØGLÆRERINDEBUDSKABET:	
»MER HÅB I MIN NØD«	25

BØRNESTJERNEN

EN BØN I ITACOATIARA CHRISTLAINE DA SILVA BRASIL	2
BARE FOR SJOV	4
JEG HAR FØLELSER KATHERINE QUINN FOWKES	5
FRA VEN TIL VEN: ÆLDSTE LØREN C. DUNN	6
FELLESTID: JEG TROR, AT MAN SKAL ADLYDE LOVEN	
SUSAN L. WARNER	8
FIKTION: ET GODT NAVN RUTH LILJENQUIST	10
HISTORIER FRA MORMONS BOG:	
NEPHI OG LEHI I FÆNGSEL	13

OKTOBER 1995 • 144. årgang • Nummer 10
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle
tidsskrift

Det Første Presidenskabs: Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packard, L. Tom Perry,
David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M.
Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph
B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktion: Joe J. Christensen

Vejledere: osv. n

Spencer J. Condie, John H. Groberg

Curriculum Department:

Adm. direktør: Ronald L. Knighoton

Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

International Magazines:

Chefredaktør: Marvin K. Gardner

Medredaktør: R. Val Johnson

Assisterende redaktør: David Mitchell

Assisterende redaktør for Børnestejnen: DeAnne

Walker

Planlægning: Maryann Martindale

Tidsskriftsassistenter: Beth Daley

Design:

Grafisk leder, tidsskiftet: M. M. Kawasaki

Art Director: Scott Van Kampen

Designer: Shari Cook

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby,

Matthew Maxwell

Abonnementafdeling:

Leder: B. Rex Harris

Distributionschef: Kris Christensen

Managere: Joyce Hansen, Kent H. Sorenson

Stjernen: Redaktør: Carsten Gram

Kirkerby: Susanne Perkins

Redaktionens adresse:

Translation Division

Hans Egeles Gade 2, 1 • DK-2200 København N

311 391366; fax 31 391367

Distribution:

Nordisk Distributions Center

Smedevangen 9 • DK-3540 Lyngø

Tlf. 42 187727; fax 42 187982

© 1995 by Corporation of the President of The

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk og thailandsk; kvartalvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekisk og ungarsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, UT 84150. Subscription price \$ 10.00 per year, \$ 1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA. Subscription information telephone number: 801-240-2947

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA.

Abonnement:

12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto). Betaling

over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center,

Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø.

USA og Canada: US \$ 10.00

(Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printet by: BG Offset • DK-3500 Værløse •

Denmark

ISSN 0900-2545 • 95990 110

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

EN BEDRE MISSIONÆR

Jeg er fra Ponce i Puerto Rico. Jeg tjener for tiden som fuldtidsmissionær i Las Vegas i Nevada. Min regelmæssige læsning af *Liahona* (spansk) har gjort mig til et bedre menneske og en bedre missionær. Ofte har de omvendelseshistorier, som har været bragt i tidsskriftet, givet mig en bedre forståelse af, hvordan undersøgere har det. Jeg kan bedre undervise dem i Jesu Kristi evangelium, når jeg forstår deres behov.

*Aldste Alex González
Las Vegas-missionen, Nevada*

DEL DET MED ANDRE

Der er så meget stof i *Seito No Michi* (japansk), som man kan overveje under bøn. Den vejledning, som gives i budskaber og artikler, kan hjælpe os i hverdagen.

Jeg mener, at et af mine væsentligste ansvar som medlem af Kirken er at dele tidsskriftet med andre og præsentere dem for de værdifulde informationer, som findes i det – og for evangeliet.

*Masaru Fukaoka
Ogaki Gren
Nagoya Vest Stav, Japan*

DET DYREBAREST

I de fem år, som er gået siden min dåb, har *Seito No Michi* (japansk) altid været ved min side. Af alle de tidsskrifter, som udgives på japansk, er dette det, som er mig mest dyrebart.

Da tidsskriftet betyder så meget for mig, er jeg glad for at vide, at det er til-

gængeligt for de hellige på så mange forskellige sprog rundt om i verden.

*Yukiko Matsuura
Groveland 2. Ward
Blackfoot Syd Stav, Idaho*

INSPIRERENDE

For mere end to år siden blev jeg medlem af Kirken. Jeg vil aldrig glemme den dag, da jeg traf en ven fra Canada, som fortalte mig om Jesu Kristi gengivne evangelium. Jeg er nu andenrådgiver i grenspresidetskabet i Port-au-Prince Centrum Gren.

Mormons Bog er min konstante følgesvend og trøst. Jeg læser dagligt i den. Dens lærdomme giver mig en større forståelse af de øvrige standardværker.

Mit andet yndlingslæsestof er *L'Étoile* (fransk). Det er et fremragende tidsskrift, som inspirerer mig meget. Jeg nyder at læse artikler om hellige andre steder i verden.

*Jude W. Jean-Baptiste
Port-au-Prince Syd Distrikt, Haiti
Port-au-Prince-missionen, Haiti*

EN VIDUNDERLIG BALSAM

Jeg rejser omkring 100 kilometer til og fra arbejde hver dag. *Liahona* (spansk) er en af mine rejsekammerater. Tidsskriftet er en vidunderlig balsam. Det trøster, fornyr og inspirerer mig og hjælper mig til at føle mig nærmere Jesu Kristus, vor Frelser og Forløser.

*Magdalena de Pitta
San Isidro Ward
San Miguelito Stav, Panama*

Tro: Kernen i sand religion

Præsident Gordon B. Hinckley

For nogen tid siden læste jeg en avisartikel om en fremtrædende journalist. Han citeres for at have sagt: »Vished er religionens fjende.« Jeg har tænkt meget over de ord, der her tillægges ham.

Vished, som jeg definerer som fuldstændig sikkerhed eller forvisning, er ikke religionens fjende. Det er selve dens kerne.

Vished er sikkerhed. Det er overbevisning. Det er den troens kraft, som nærmer sig kundskab – ja, som bliver til kundskab. Den vækker begejstring, og der er intet, som overgår begejstring, når der gælder om at overvinde modgang, fordomme og ligegyldighed.

Store bygningsværker er aldrig blevet opført på en usikker grundvold. Store mærkesager er aldrig blevet kronet med fremgang af vaklende ledere. Evangeliet er aldrig blevet forkyndt til andres overbevisning uden ved vished. Tro, der er selve kernen i personlig overbevisning, har altid været og vil altid være grundlæggende for den religiøse udfoldelse.

**Joseph Smiths vidnesbyrd
om sin vidunderlige
åbenbaring vinder genklang
hos efterfølgende
generationer, som med
overbevisning kan erklære,
at Jesu Kristi evangelium
virkelig er blevet gengivet
til jorden.**

VISHED I TIDLIGERE TIDER

Der var ingen usikkerhed i Peters sind, da Herren spurgte ham:

»Hvem siger I, at jeg er?«

Simon Peter svarede: »Du er Kristus, den levende Guds søn« (Matt 16:15-16).

Peter tvivlede heller ikke, da Herren underviste skaren i Kapernaum og erklærede, at han var livets brød. Mange af hans disciple, som ikke kunne godtage hans lærdomme, »forlod ham, og de fulgtes ikke mere med ham.

Jesus spurgte da de tolv: 'Vil I også gå jeres vej?'

Simon Peter svarede ham: 'Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige« (Joh 6:66-69).

Ville Frelserens apostle efter hans død have ført værket videre, forkyndt hans lærdomme og endda givet deres liv på de mest pinefulde måder, hvis der havde hersket den mindste tvivl om ham, som de repræsenterede, og hvis lære, de forkyndte? Paulus savnede ikke vished, da han havde set lyset og hørt røsten, mens han var på vej til Damaskus for at forfølge de kristne. I mere end tre årtier viede han al sin tid, al sin kraft og hele sit liv på at udbrede den opstandne Herres evangelium. Uden hensyntagen til personlig mangelighed eller sikkerhed rejste han over hele den på daværende tidspunkt kendte verden og forkyndte, at »hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter

eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skilles

Der var ingen tvivl i Peters sind, da han sagde til Herren: »Vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige.«

os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre« (Rom 8:38-39).

Paulus, der blev henrettet i Rom, beseglede med sin død sit vidnesbyrd om, at han var overbevist om Jesu Kristi guddommelighed.

Sådan var det også med de tidlige kristne, tusinder af dem led indespærring, tortur og død hellere end at fornægte deres erklærede tro på Guds Søns liv og opstandelse.

Kunne der have fundet en reformation sted uden den vished, der indgød store mænd som Luther, Hus og Zwingli med flere mod og styrke?

VISHED I NYERE TID

Som det var i gamle dage, således er det også i vore dage. Uden vished hos de troende bliver en religion slap uden kraft og styrke, som skal øge dens indflydelsesområde og gribe menneskers hjerter. Teologi kan drøftes, men det personlige vidnesbyrd, der ledsages af handling, kan ikke tilbagevises. Denne evangeliske uddeling, som vi nyder godt af, indledtes med en herlig åbenbaring, hvor Faderen og Sønnen viste sig for drengen Joseph Smith. Senere fortalte drengen en af de lokale præster om sin oplevelse. Han behandlede beretningen »med stor foragt, idet han sagde, at det alt sammen var af djævelen, at sådant noget som syner og åbenbaringer ikke fandt sted i disse dage« (JS-H 1:21).

Andre tog del i hånen af ham. Han blev udsat for voldsom forfølgelse. Men han sagde, og læg mærke til disse ord: »Jeg havde virkelig set et lys, og midt i det lys så jeg to personer, og de talte virkelig til mig, og selv om jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, var det alligevel sandt: og medens de forfulgte og smædede mig og talte allehånde ondt om mig, uforskyldt, fordi jeg sagde det, følte jeg mig drevet til at

sige i mit hjerte: Hvorfor forfølge mig, fordi jeg siger sandheden? Jeg har virkelig set et syn, og hvem er jeg, at jeg kan modstå Gud? Og hvorfor tænker verden på at få mig til at fornægte, hvad jeg virkelig har set? Thi jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, og jeg vovede heller ikke at gøre det« (vers 25).

Der er ingen mangel på vished i den udtalelse. For Joseph Smith var det lige så virkelig som middagssolens varme. Han vaskede aldrig i sin overbevisning. Lyt til hans senere vidnesbyrd om den opstandne Herre:

»Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud« (L&P 76:22-24).

Så sikker var han på den sag, han stod for, og så sikker var han på sin guddommelige kaldelse, at han satte det højere end sit eget liv. Trods forudviden om sin egen forestående død overgav han sig til dem, som senere ville udlevere ham forsvarsløs i hænderne på pøblen. Han beseglede sit vidnesbyrd med sit eget livsblod.

Igen og igen måtte de helligt forlade deres trygge hjem på grund af deres tro på den sag, som de havde gjort til deres. Mange døde under disse lange og hårde rejser.

På samme måde var det med hans tilhængere. Man finder ikke det ringeste tegn på, at vished var en fjende af den religion, som de havde viet deres liv og gerning til. Igen og igen forlod de deres hjem, først i New York, siden i Ohio og Missouri og senere i Illinois; og selv efter at de nåede frem til Saltsødalene, rejste mange af dem videre for at oprette kolonier overalt i Vesten. Hvorfor? På grund af deres tro på den sag, som de var en del af.

Mange omkom under disse lange og besværlige rejser. De faldt som ofre for sygdom, elementernes rasen og deres fjenders brutale overgreb. Omkring 6000 ligger begravet på vejen fra Missouri-floden til Saltsødalene. Deres kærlighed til sandheden betød mere for dem end selve livet.

Og sådan har det været lige siden. Jeg nedskrev disse smukke ord, som president David O. McKay talte til en lille gruppe for mange år siden. Han sagde:

»Lige så fast som den vished, I nærer i jeres hjerter om, at denne aften vil blive afløst af morgendagens dag-gry, er min vished om, at Jesus Kristus er menneskenes Frelser, det Lys, som vil bortjage denne verdens mørke, gennem det evangelium, som blev gengivet ved direkte åbenbaring til profeten Joseph Smith.«

Vores elskede præsident Spencer W. Kimball sagde: »Jeg ved, at Jesus Kristus er den levende Guds Søn, og at han blev korsfæstet for verdens synder.

Han er min ven, min Frelser, min Herre og min Gud« (Stjernen, april 1979, side 131).

VISHED OM SANDHEDEN AF DETTE VÆRK

Det er den form for vished, der har ført denne kirke fremad trods forfølgelse, latterliggørelse, tab af formuer og nødvendigheden af at måtte forlade sine kære for at rejse til fremmede land for at bringe evangeliets budskab ud. Den overbevisning er en motiverende faktor i dag, som den var det, da dette værk tog sin begyndelse. Millioner af menneskers tro på, at dette værk er sandt, at Gud er vor evige Fader, og at Jesus er Kristus, bør være den motiverende kraft i vores liv.

I dag har vi 47.000 missionærer ude i marken, hvilket koster deres familier flere millioner. Og hvorfor gør de det? På grund af deres overbevisning om sandheden af dette værk. Kirkens medlemstal nærmer sig ti millioner. Hvad er årsagen til denne fænomenale vækst?

Det er, at tusinder af omvendte hvert år oplever denne vished, når de mærker Helligåndens kraft. Vi har et velfungerende og effektivt velfærdsprogram. De, der præsenteres for det, forbløffes. Det fungerer udelukkende på grund af den tro, som de, der arbejder med det, udviser.

Efterhånden som Kirken vokser, må vi bygge nye kirkebygninger, ja, i hundredvis af dem. De koster mange penge. Men folk giver villigt af deres midler for at gøre alt dette muligt, fordi de har en vished om dette værks sandhed.

VED ÅNDENS KRAFT KOMMER BÅDE RESULTATER OG VIDNESBYRD

Det fantastiske og vidunderlige ved det hele er, at enhver, som ønsker at kende sandheden, kan få den overbevisning. Herren selv gav os opskriften, da han sagde: »Den, der vil gøre (Faderens) vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (Joh 7:17).

Det kræver studium af Guds ord. Det kræver bøn og oprigtig søgen efter al sandheds kilde. Det fordrer, at man efterlever evangeliet. Man kan kalde det et eksperiment i at følge budene. Eftersom jeg ved det af personlig erfaring, er jeg ikke bleg for at love, at alt dette vil, gennem Helligåndens kraft, føre til overbevisning, vidnesbyrd og sikker kundskab.

Mange af denne verdens mennesker synes ude af stand til at tro det. Det, de ikke forstår, er, at det, der hører Gud til, kun kan forstås ved Guds Ånd. Det kræver en indsats. Det kræver ydmyghed. Det kræver bøn. Men resultaterne er sikre, og vidnesbyrdet er garanteret.

Hvis vi, som enkeltpersoner, en dag skulle miste den vished, vil Kirken svinde bort, som så mange andre har gjort det. Men det frygter jeg ikke. Jeg føler mig overbevist om, at den stadigt voksende medlemsskare vil søge og finde den personlige overbevisning, vi kalder et vidnesbyrd, som kommer gennem Helligåndens kraft, og som kan modstå modgangens storme.

Til de, der vakler, som kommer med udflugter, og som udtrykker sig vagt, når det gælder det, som hører Gud til, synes disse ord fra Johannes Åbenbaring ganske passende:

»Jeg kender dine gerninger, du er hverken kold eller varm. Gid du enten var kold eller varm!

Men nu, da du er lunken og hverken varm eller kold, vil jeg udspejle dig af min mund« (3:15-16).

Mine brødre og søstre, jeg nedkalder Herrens velgørelser over jer, mens jeg med vished bærer mit vid-

nesbyrd om sandheden. Jeg ved, at Gud vor evige Fader lever. Jeg ved det. Jeg ved, at Jesus er Kristus, menneskehedens Frelser og Forløser, vores frelses faste holdpunkt. Jeg ved, at dette værk, som vi er en del af, virkelig er Guds værk; at dette er Jesu Kristi Kirke. Vi har store muligheder for at tjene i det, og vores vidnesbyrd om værket er stærkt og sikkert. □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Vished er overbevisning. Det er den troens kraft, der nærmer sig kundskab, ja, tilmed bliver kundskab.
2. Tro har altid været og vil altid være grundlaget for religiøs udfoldelse.

I dag har vi 47.000 missionærer ude i marken, hvilket koster deres familier flere millioner. Og hvorfor gør de det? Fordi de er overbevist om sandheden af dette værk.

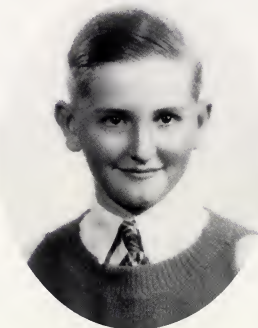
3. Da Herren var død, førte apostlene hans værk videre, ja, de gav endda deres eget liv på grund af deres vished.
4. Profeten Joseph Smith og vores forgængere i evangeliet i de sidste dage forlod igen og igen deres dejlige hjem for at opbygge Kirken, fordi de havde en overbevisning om dette værks sandhed.
5. Enhver, der ønsker at kende sandheden, kan opnå en vished om det, for Jesus selv har sagt: »Den, der vil gøre (Faderens) vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud« (Joh 7:17).

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON

Francis M. Gibbons

Da Gladys Monson lå på St. Mark Hospital i Salt Lake City med sin førstefødte søn søndag den 21. august 1927, fortalte hendes mand, G. Spencer Monson, hende, at der samme dag var blevet indsat en ny biskop i Sjette-Syvende Ward i Pioneer Stav. Moderens svar: »Her har jeg en ny biskop til dig,« skulle vise sig at være profetisk. Den 7. maj 1950 blev denne søn, Thomas S. Monson, opretholdt som biskop for dette ward. Denne søn, som endnu ikke var fyldt 23, og som var opkaldt efter sin far og sin morfar, Thomas Sharp Condie, var sandsynligvis den yngste biskop i hele Kirken. Og wardet, som talte over 1000 medlemmer, deriblandt 85 enker, havde det største velfærdsansvar i Kirken.

Enhver bekymring om, hvorvidt den unge biskop kunne klare det overvældende administrative ansvar, var ganske ubegrundet. Skønt Thomas Monson var meget ung på det tidspunkt, var han langt fra nogen novice. Han havde tjent som rådgiver i biskoprådet, var veteran fra den amerikanske flåde, havde fået udmærkelse ved University of

Herover: Drengen Tom Monson. Til højre: Et nyere portræt af præsident Thomas S. Monson, taget i foråret 1995.

Utah, var annonceredaktør på *Deseret News* og var gift med den smukke, unge Frances Beverly Johnson.

Så snart biskop Monson var indsat i sit embede, kastede han sig over arbejdet med vanlig begejstring. Han videreførte sine forgængeres gode arbejde, og den gang så gammeldags kirkebygning blev peppet op; ungdomsorganisationerne blev styrket; tilstedeværelsen ved nadvermøderne for i vejret; de nødlidende blev

hjulpet, og der blev draget kærlig omsorg for enkerne. Biskop Monsons omsorg for enkerne har været kendetegnet på hans virke. Det er velkendt, at han ved juletid personligt besøgte hver eneste af enkerne med en gave og en velsignelse. Den tradition har holdt ved gennem årene. I begyndelsen måtte han bruge en uge af sin juleferie for at nå ud til dem alle. I skrivende stund er kun seks af enkerne stadig i live. De af dem, der oplever den næste jul, kan regne med hans besøg.

Sådanne præstationer gik ikke ubemærket hen. Ved en konference i Temple View Stav i juni 1955 kaldte præsident Joseph Fielding Smith biskop Thomas S. Monson som andenrådgiver til stavspræsident Percy K. Fetzter. Præsident Smith sagde: »Biskop Monson har intet hørt om denne kaldelse, men hvis han vil tage imod den, vil vi gerne høre fra ham nu.« Den overrumplede bror Monson måtte så improvisere. Han tøvede lidt ved talerstolen, inden han indledte med at henvise til en sang, som man havde sunget tidligere, og hvis tekst opfor-

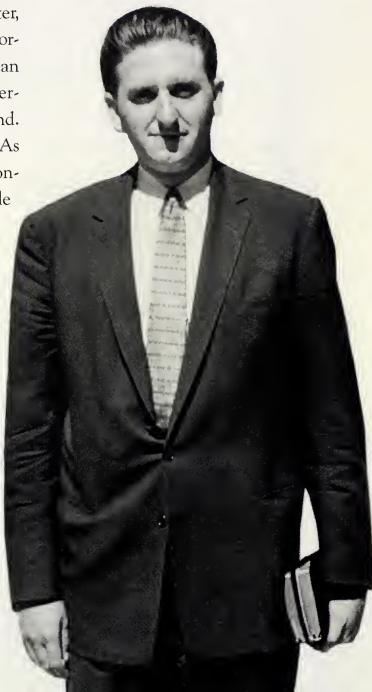
Til venstre: Ungdomsvener (fra venstre) Jack Hepworth, Glen Bosen og Tom Monson. **Til højre:** Thomas S. Monson og familie sidst i 1960'erne. Begyndende overst til venstre og med urets retning ses: Thomas L., Ann, ældste Monson, søster Frances J. Monson og Clark S. Yderst til højre: Ældste Monson, i det mørke jakkesæt, besøger missionen på Tonga i 1965, og ses her med missionspræsident Patrick Dalton på sin højre side og søster Dalton på sin venstre. **Herunder:** Et foto fra 1955, da præsident Monson virkede som rådgiver i stavspræsidentskabet i Temple View Stav.

drede til lydighed mod visdomsordet: »Hav mod til at sige nej, min dreng.« Han lavede det så om til: »Hav mod til at sige ja, min dreng.« Det har været et tilbagevendende tema i præsident Monsons liv. Hans virke i stavspræsidentskabet omfattede ansvaret for blandt andet ungdomsprogrammerne. Hans rolle i spejderprogrammet der og i Sjette-Syvende Ward bebudede hans enestående lederskab inden for den amerikanske spejderbevægelse. Han er i dag den, der har siddet længst som medlem af bevægelsens øverste bestyrelse. Han har modtaget sølvbæveren og sølvbøflen samt bronzeulven, som er den internationale spejderbevægelses højeste udmærkelse. Han blev afløst fra sin kaldelse i stavspræsidentskabet, da han, Frances og deres to børn, Tom og Ann, flyttede til deres nye hjem i Holladay.

I mellemtiden gik præsident Monsons karriere strålende. Da *Deseret News* og *Salt Lake Tribune* i 1952 dannede Newspaper Agency Corporation, blev han dets annonceredak-

tør. Kort efter blev han udnævnt til underdirektør og salgschef for Deseret Press. Firmaet, der var ved at overgå fra bogtryk til offsettryk, koncentrerede sig om at trykke telefonbøger, farvetidsskrifter, fagtidsskrifter, kataloger, forlagsindbindinger og forskellige materialer til Kirken. Han var også aktiv i Utahs bogtrykkerforening og blev senere formand. Han blev bestyrelsesmedlem i USAs bogtrykkerforening, som skabte kontakt til førende trykkere over hele verden.

På Deseret Press hjalp bror Monson præsident J. Reuben Clark jun. med at gøre dennes værk *Our Lord of the Gospels* parat til udgivelse. Gennem flere måneder mødtes de regelmæssigt på præsident Clarks kontor. Der udviklede sig næsten et far-søn-forhold mellem dem. Da Thomas S. Monson blev kaldet som præsident for den canadiske mission, tog han Frances og børnene med op for at hilse på præsident Clark.

Frances ventede sit tredje barn, og familien Monson sagde, at hvis det blev en dreng, skulle han opkaldes efter ham. Da præsident Clark fik at vide, at drengen skulle hedde Clark, sagde han indtrængende: »Hold jer ikke tilbage fra også at kalde ham Joshua Reuben.« Da Clark Spencer Monson blev født i Toronto i Canada, sendte de stolte forældre et telegram til præsident Clark. Han svarede med et legendarisk brev (en af familiens Monsons klenodier), som var adresseret til den nyfødte.

Præsident Spencer W. Kimball betragtede Thomas S. Monson som »en rigtig handlingens mand,« en, der gjorde tingene straks. Han udførte sine pligter frejdigt og med ukuelig optimisme, hvilket også kendetegnede hans tid som missionspræsident. Han lagde hovedvægten på at arbejde med missionærerne. Han lærte hurtigt deres navne at kende, og belærte og vejledte dem ofte. Han opfordrede dem til at yde deres bedste. Denne kærlige omsorg gjorde, at man undgik for tidlige

hjemsendelser og disciplinærråd. Ingen af de missionærer, der tjente under præsident Monson, blev sendt hjem i vanære eller uden at have fuldført sin mission. Hans lederskab afspejledes i missionærernes resultater, mens han sad som præsident. Antallet af undersøgere pr. missionær og dåb steg voldsomt og satte gang i et omfattende kirkebyggeri.

Et af højdepunkterne på familien Monsons mission var oprettelsen af Toronto Stav, som var Kirkens stav nr. 300. Det skete, mens ældste Mark E. Petersen besøgte missionen. Ældste Alma Sonne, der var ældste Petersens ledsager, spurgte, hvorfor man ikke kunne holde søndagens møder i den samme skolebygning, som man havde benyttet til lørdagens møder. »Den forsamling, som min mand har i tankerne, er der slet ikke plads til i denne bygning,« forklarede Frances. Hun fik ret. Mere end 2200 mennesker klemte sig ind i Odeon Carleton Theatre. Det var formentlig den største forsamling af sidste dages hellige i Canada indtil

da. Servitricerne på det nærliggende restauranter blev forbavset over, at alle gæsterne pludselig bestilte koffein-fri drikkevarer, indtil de erfarede, at mormonerne var i byen.

Mens præsident Monson tjente i Toronto lærte han en fremstrædende canadisk forretningsmand, N. Eldon Tanner, at kende. Da Tom vendte tilbage til missionskontoret efter sit første møde med ham, sagde han til Frances: »Den mand er bestemt til at blive medlem af De Tolvs Råd en dag.« Som vi ved, blev N. Eldon Tanner også medlem af Det Første Præsidentskab og tjente dygtigt under fire af Kirkens præsidenter gennem to årtier. Dette første møde mellem disse to mænd bliver endnu mere interessant, når man hører, at den ledige plads, som opstod i De Tolvs Kvorum den 4. oktober 1963, da N. Eldon Tanner blev opretholdt som medlem af Det Første Præsidentskab, samme dag blev udfyldt af Thomas S. Monson. De har altid været en gensidig beundring.

Herover til venstre: Ældste Howard W. Hunter, ældste Gordon B. Hinckley og ældste Thomas S. Monson fra De Tolv Apostles Kvorum drøfter et anliggende med præsident Spencer W. Kimball mellem generalkonferencens møder. Herover til højre: Ældste Monson i sine tidlige år som medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Til venstre: I 70'erne mødte ældste Monson sammen med missionspræsident Walter Kindt (til venstre) Gustav Heinemann, DDR's præsident. Herunder: I mange år har det været præsident Monsons store hobby at opdrætte duer af racen Birmingham Roller.

Kort efter at Thomas S. Monson var vendt hjem fra Canada i februar 1962, blev han udnævnt til direktør for Deseret Press. Der var brug for store investeringer, eftersom man var ved at overgå til hurtigt offsetrotationspresseudstyr. Det krævede at man omskolede hele det tekniske personale. Mens bror Monson var beskæftiget med disse krævende opgaver og med at komme rigtigt ind i sin nye lederstilling, blev han kaldet til en række kaldelser ved Kirkens hovedsæde: Først kom kaldelsen til at virke i præstedømmets missionskomité under ældste Spen-

cer W. Kimball. Så blev han kaldet til at virke i præstedømmets genealogiske komité under N. Eldon Tanner, som på det tidspunkt var medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Han blev så senere kaldet til at virke i samordningskomiteen og siden i præstedømmets hjemmelærerkomité under ældste Marion G. Romney. I alle disse funktioner var han i embedsmedfør ude til stavskonferencer sammen med generalautoriteterne og belærte stavs- og wardsledere om de anliggender, som lå inden for hans kaldelse. Ved en lejlighed, hvor han var ude sammen med ældste Romney, måtte han også give belæringer om velfærd, et emne, som han havde stor græsrods erfaring med fra sin tid som biskop i Sjette-Syvende Ward.

I oktober 1963 havde Thomas S. Monson truffet de fleste af Kirkens generalautoriteter, deriblandt præsident David O. McKay, som han havde aflagt rapport over sin mission til, og som han havde vist rundt på Deseret Press' trykkeri. De var alle bekendt med hans baggrund og uddannelse; med hans store erfaring indenfor wards-, stavs-, missions- og hovedbestyrelsesopgaver i Kirken; og han havde ry for at yde en stor indsats i alle de opgaver, han fik, både i og uden for Kirken. Så for disse brødre kom det ikke som en overraskelse, da præsident McKay ved åbenbaring kaldte Thomas S. Mon-

son til medlem af De Tolv Apostles Kvorum i en alder af 36 år. Han var den yngste mand, der var blevet kaldet til De Tolv siden 1910, hvor Joseph Fielding Smith var blevet kaldet i en alder af 33. Da han begyndte at tale ved stavs- og general-konferencer, oplevede medlemmerne hans veltalende og overbevisende fremtoning på talerstolen. Og når han gav instrukser og vejledning ved stavs-konferencer, eller når han besøgte missionerne, blev han opfattet som klog, erfaren og inspireret.

Men Kirkens medlemmer betragtede denne unge mand som meget mere end bare en veltalende og dygtig leder. Han var velbevandret i Kirkens teologi, og de betragtede ham som en af dem, der i forudtilværelsen var blevet ordineret til at blive en Jesu Kristi apostel og profet, seer og åbenbarer. De betragtede ham som én af den udvalgte gruppe af ledere, som Abraham så i et syn (se Abraham 3:22-23). Og de sidestillede ham med de bibelske profeter og de 76 mænd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges historie, som havde været hans forgængere i De Tolv Apostles Kvorum.

Ældste Monsons familie så meget mere i ham. De så også den proces, hvorved han var vokset fra sin spæde barndom til apostolisk status. Det at se ham stå ved talerstolen i

Tabernaklet kunne ikke udviske deres erindringer om den unge Tommy Monson, som var alles yndling i »Terrace-kvarteret« på 5. South og 2. West Street i Salt Lake City. Det var en samling huse, som bedstefar Condie havde opført og givet til sine fire døtre og deres ægtemænd. Han havde også en hytte i Vivian Park ved Provo River, hvor familierne samlede om sommeren. Indtil præsident Monson var en stor teenager, tilbragte han hvert år det meste af juli og august i Vivian Park. Det var her, han begyndte sin livslange interesse for lystfiskeri. Med tiden gik han fra drengetidens primitive fiskestang til avanceret fluefiskergrej. Det fortælles, at et af højdepunkterne i hans lystfiskerkarriere fandt sted i New Zealand, hvor han og Wendell Mendenhall fiskede med en flue, som kaldes »Parson's Glory«. Bror Monsons ry for sandfærdighed tvinger os til at tro på hans udtalelse om, at de på den tur fangede masser af regnbueørreder på »tre kilo og derover.«

Hjemme blev Tom Monson påvirket af forældre, hvis solide rødder strakte sig til Skandinavien og Storbritannien. Faderen var af svensk og engelsk afstamning, mens moderen var af skotsk afstamning. De lærte ham barmhjertighed og arbejdssomhed, blandt mange andre dyder. Eftersom Terrace-kvarteret ikke lå ret langt fra jernbanen, bankede

vagabonder ofte på familien Monsons dør og bad om mad. Gladys Monson afviste aldrig nogen. Hun bød dem ind i sit køkken og lod dem sidde ved bordet, mens hun smurte en mellemmad, som blev serveret med et glas mælk. Præsident Monson kan også huske, at han blev sendt hen med varm mad, som hans mor havde lavet til en ensom nabo, der kærligt blev kaldt »Gamle Bob«. »Gud velsigne dig, min dreng,« sagde Gamle Bob tit med tårer i øjnene. »Du har en pragtfuld mor.« Det var ikke enestående barmhjertigheds-gerninger, de repræsenterede en rodfæstet omsorgsfuldhed. Og det eksempel gik ikke tabt på drengen.

Sønnen kunne heller ikke undgå at bemærke sin fars flittige indsats for at forsørge sin familie under den store depression. G. Spencer Monson var chef for Western Hotel Register Company, der trykte hotelgæstebøger, menukort og andre materialer. I en ung alder begyndte Tom at hjælpe sin far. Til at begynde med udførte han småjobs, men senere blev han oplært i faget. Det lærte ham betydningen af at arbejde, samtidig med at han blev præsenteret for et fag, som skulle optage en stor del af hans voksne liv. Faktisk sidder han stadig som formand for Deseret News Publishing Companys bestyrelse.

Frances, der er af svensk afstamning, blev med sin naturlige vær-

dighed og elskværdighed hurtigt optaget i Monson-klanen i Terrace-kvarteret. Og ved Toms første møde med hendes forældre, blev hans straks populær, da det kom frem, at hans grandonkel, Elias Monson, havde været med til at omvende familien Johnson i Sverige. Med tårer i øjnene omfavnede Franz og Hildur Johnson deres kommende svigersøn. Skønt situationen var lidt pinlig for Frances, der ikke havde ventet, at hendes kæreste skulle få sådan en velkomst, har hun og Tom senere talt om, at deres svenske forfædres møde nok har skyldtes mere end blot en tilfældighed.

Præsident Harold B. Lee, som præsiderede over Pioneer Stav i den store depressions første år, var bekendt med beboerne i »Condie's Terrace«. Præsident Lee holdt meget af Tom Monson. Han ordinerede ham blandt andet til højpræst og indsatte ham som rådgiver i biskop-rådet. Senere spurgte Tom ældste Lee til råds angående sin status som reserveofficer i flåden og den længe ventede udnævnelse til søløjtnant, som han nu var blevet tilbudt. Til at begynde med følte han sig ikke helt sikker på bror Lees råd, der gik ud på, at han skulle afslå forfremmelsen og anmode om at forlade reserven. Tom sagde, at det ikke ville volde noget problem at afslå forfremmelsen, men det var ikke sikkert, at

man ville lade ham forlade reserven, eftersom der var optræk til uroligheder i Østen. »Udvis større tro, bror Monson,« sagde ældste Lee. »Din fremtid ligger ikke i militæret.« Tom fulgte rådet og blev afmønstret i den sidste gruppe, inden Korea-krigen brød ud. Ældste Monsons hengivenhed for Harold B. Lee ses i, at han kaldte sin første søn Thomas Lee Monson.

Betegnende nok bestod ældste Monsons første stavskonferenceopgave efter sin kaldelse til De Tolv i at ledsage ældste Harold B. Lee til Edmonton i Canada. Sammen med dem var Glen L. Rudd, der var medlem af præstedømmets velfærdskomité og tidligere biskop. Han var en gammel ven fra Pioneer Stav.

Som medlem af De Tolv arbejdede ældste Monson nært sammen med ældste Lee i samordningsanliggender. Skønt ældste Monson var juniormedlem af De Tolv, blev han udnævnt til formand for samordningskomiteen, der havde ansvaret for alle programmer og undervisningsmaterialer til voksne. Han blev også formand for lederskabskomiteen, der havde til opgave at oplære generalautoriteter i de af Kirkens programmer, som de skulle fremlægge ved stavskonferencerne. Han blev senere formand for missionskomiteen og formand for Kirkens velfærdskomité. Hans omsorg for de

Herover til venstre: Det Første Præsidentskab ved indvielsen af templet i Denver i Colorado i 1986.

Fra venstre: Præsident Gordon B. Hinckley, førsterrådgiver; præsident Ezra Taft Benson og præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver.

Herover til højre: præsident og søster Monson ved Days of '47-paraden i 1991.

nødlidende strækker sig ud over Kirkens rækker. Han var for eksempel en drivende kraft i Kirkens deltagelse i St. Vincent de Pauls suppekøkken og opførelsen af et center for hjemløse i Salt Lake City. Han blev hædret af den katolske samfundstjeneste for sit økumeniske arbejde for folk fra alle trossamfund. Samtidig havde bror Monson det apostoliske ansvar for missioner på Vestkysten, i Stillehavsområdet og i Europa. I forbindelse med det sidstnævnte ansvar, som omfattede hyppige besøg gennem 20 år, var præsident Monson med til at gøre for-

arbejdet til opførelsen af templet i Freiberg i den del af Tyskland, som lå bag jerntæppet. Det blev indviet i juni 1985. Fire år senere, efter at præsident Monson havde haft kontakt med regeringsledere på højeste niveau, fik sidste dages hellige missionærer lov til at komme ind i Østtyskland for første gang i 50 år. Og SDH-missionærer fra Østtyskland fik lov til at virke i andre lande. De begivenheder, som var forbundet med disse højdepunkter, viste tydeligt den guddommelige indflydelse, som havde gjort dem mulige.

I alle sine opgaver har bror Monson udvist en usædvanlig åndelighed. Han har lært at følge åndelige indskydelser med det samme og uden tøven. Engang da han hilste på en gruppe præstedømmeledere, »vidste« han, at en bestemt biskop, som han havde hilst på, skulle være patriark. Han har gentagne gange haft lignende oplevelser, som bekræfter et løfte i hans patriarkalske velsignelse, at han ville

have evnen til »at skelne«. Men den form for åbenbaring er ikke begrænset til ledere. Det er ikke usædvanligt, at han modtager inspiration, mens han vejleder andre, taler i telefon eller overvejer personlige planer. Det er en åndelig gave, som han nyder til overflod.

Gennem 32 år er Kirkens medlemmer blevet inspireret, belært og underholdt af præsident Monsons taler ved generalkonferencerne. De mest betydningsfulde af hans taler og skrivelser, og dem, der har største betydning for hans rolle som særligt vidne, er dem, hvori han bærer sit vidnesbyrd. »Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud virkelig lever,« har han sagt, »at Jesus er Kristus, vores storebror, vor Formidler til Faderen, vor Herre, vor Frelser og vor Forløser. Jeg ved, at han lever, og jeg bærer jer dette højtidelige vidnesbyrd. Må I få det samme vidnesbyrd i hjertet til at lede jer gennem jeres vandring på denne planet og videre ind i vor himmelske Faders evige verden.« □

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

Man vil ikke rigtig kunne forstå præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, uden først at forstå den måde, han prioriterer sit liv på, og den vægt, han lægger på sin familie. Det illustreres af to beghenheder, som hans evige partner, Ruth, har berettet om.

Den første episode udspandt sig i 1972, da han blev kaldet som generalautoritet: »Vi holdt en særlig familieaften, hvor vores dengang eneste barnebarn var med. Jim fortalte hvert eneste af vores børn, hvad der var specielt ved dem. Derefter fortalte han dem om sin kaldelse og påpegede, at hvis han ikke var en god far, ville han heller ikke være en god generalautoritet. Han tilføjede: 'Jeg bliver aldrig afløst fra min kaldelse som far og bedstefar.'«

Præsident Faust gjorde nøjagtigt det samme, da han blev kaldet til Det Første Præsidentskab! I 1995 omfattede belæringen 22 børnebørn, og Præsident Faust rundede af med at sige, hvor meget de hver især betød for ham, og at han ikke kunne være et godt medlem af Det Første Præsidentskab, hvis han ikke var en

James E. Faust, der er født den 31. juli 1920, lærte allerede som dreng den hæderlighed og medfølelse, som siden har været kendetegnende for hans virke for andre.

god far. Søster Faust bemærkede: »Sådan har han altid været. Familien og hans kære kommer i første række!«

Hans fastsatte prioriteter understøttes af en fantastisk hæderlighed. Jim Faust og hans medpræster fik behovet for denne betydningsfulde egenskab banket ind i hovedet af biskop T. C. Stayer: »Vær ærlige og hold jeres ord.« Præsident James E. Faust har efterlevet dette råd på

utallige måder, og det har indgydt ham den hæderlighed, som han er kendt for både som privat og offentlig person. De, der kender præsident Faust, ved, at han ikke vil give efter for pres, men han vil bøje sig for argumenter. Sønnen Robert, der får medhold af sine søskende, fortæller, at hans far holdt fast ved mottoet: »Vær tro mod dig selv.« Robert fortæller, at hans far ofte formandede: »Det vigtigste af alt er dit gode ry og omdømme.«

Takket være denne hæderlighed og hans gode evner, blev han af sine advokatkolleger valgt til formand for Utahs advokatforening i 1962-63. De samme egenskaber afspejlede sig i hans måde at varetage sit embede på, og af samme årsag havde firmaets klienter, deriblandt den lokale katolske kirke, stor tillid til ham. Utahs advokatforening tildelte præsident Faust Distinguished Lawyer Emeritus Award i 1995. Det var en velfortjent hædersbevisning, som hans far, George Faust, der var dommer, ville have glædet sig over.

Efter sin tid i Utahs lovgivende forsamling faldt det præsident Faust naturligt at udvise respekt over for

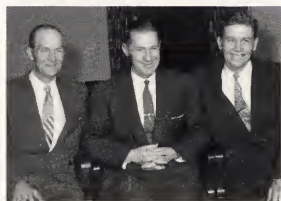

FOTO: HOWARD MOORE, UDLÅNT AF DESERET NEWS

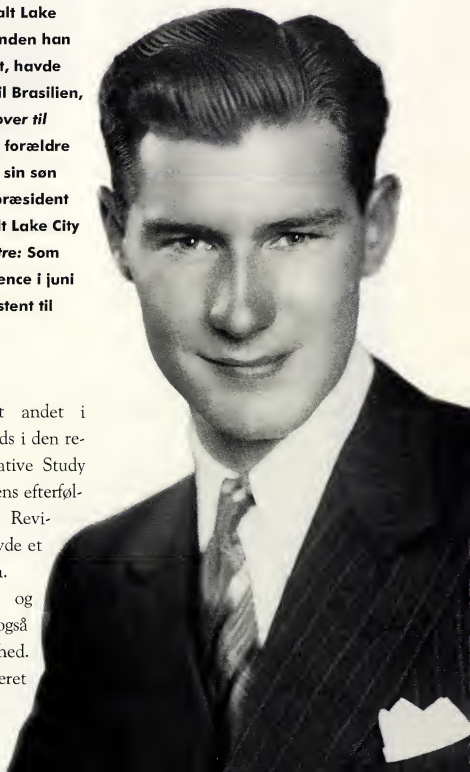
Herover til venstre: Mens James gjorde tjeneste i det amerikanske flyvevåben, giftede han sig med Ruth Wright i templet i Salt Lake City den 21. april 1943. Inden han blev indkaldt til militæret, havde han fuldført en mission til Brasilien, herunder til venstre. **Herover til højre:** Sammen med sine forældre George og Amy Faust og sin søn James. **Til venstre:** Som præsident for Cottonwood Stav i Salt Lake City i 1956. **Herunder til venstre:** Som taler ved en GUF-konference i juni 1974, mens han var assistent til De Tolv.

de, der arbejder i det offentlige tjeneste. Hans store virke i almennyttets tjeneste, gjorde ham velegnet til i mange år at sidde som formand for Kirkens informationstjeneste. Det kan derfor heller ikke overraske nogen, at James Faust nød Brødrenes tillid, længe før han blev en af dem.

Præsident Fausts kombination af hæderlighed og store evner har fået andre til at benytte sig af hans ind-

sigt. Det skete blandt andet i 1960'erne, da han fik plads i den reformvenlige Utah Legislative Study Committee og senere i dens efterfølger Utah Constitutional Revision Commission, der havde et mere bredt kommissorium.

Udover hæderlighed og evner besidder han også loyalitet og følsomhed. Margaret Bury, der har været

præsident Fausts sekretær i mange år, bemærker: »Han behandler alle pænt, uanset om vedkommende er dommer eller vicevært.«

»Han har lært mig betydningen af loyalitet,« siger hans søn Marcus. »Far lavede gerne to aftaler lige efter hinanden, når han skulle klippes. Første aftale var med min bedstefars barber, en soldaterkammerat fra første verdenskrig, der var så gammel. Han så dårligt og rystede på hænderne. Den næste aftale var med en anden barber, der så rettede totterne til.« Så det kan ikke undre nogen, at Marcus tilføjer: »Far er meget blød om hjertet og kan løse prekære situationer uden at sårre nogens følelser. Han kan 'gå på våd cement ude på efterlade fodspor.'«

Selv om præsident Faust af natur er mild og kærlig, kan han godt, når det er nødvendigt, sige de hårde ord, som skal siges, for at værket kan gå fremad. Som ven er han typen, der er villig til at sige det, som en ven har brug for at høre.

Præsident Thomas S. Monson skriver: »James E. Faust og jeg har tjent sammen i mange år i hovedbestyrelser, der bestod af medlemmer af Det Første Præsidentskab og De Tolvs Råd, vi har siddet sammen som medlemmer af De Tolvs Råd, og vi har siddet i Deseret News Publishing Companys ledelse. Han er en mand med en sund dømmekraft, skarpt intellekt og fremragende lederevner.

Han er god til at lytte og træffer kloge beslutninger. Hans vidnesbyrd er urokkeligt.«

Selv om præsident Faust har brugt meget af sit liv på at tjene i samarbejde med andre, ved han også, hvad det vil sige at være alene. I de situationer har han også været loyal og hæderlig. Skønt han var det eneste medlem af Kirken om bord på et transportskib i Stillehavet under anden verdenskrig (hvor de brugte 83 lange dage på at bugseret et større fartøj i havn), holdt han alligevel gudstjeneste for sig selv om søndagen. Han udsøgte sig steder, hvor han kunne sidde og synge salmer fra sin lille lomme-salmebog, studere skrifterne, meditere og bede i ro og fred. Det betød ofte, at han måtte sætte sig ud i stævnen af skibet, hvor bølgerne druknede hans sang. En så fast, åndelig selvdisciplin genspejler selvfølgelig en ganske særlig opdragelse fra forældrene George og Amy Finlison Faust.

Blandt dem, der lyttede til præsident Fausts første tale som generalautoritet i fjernsynet, var hans mor, som da var enke. Hun græd af glæde over den kaldelse, som hendes søn havde modtaget. Det er ikke kun forældrene, som har medvirket til at opdrage ham, men også bedsteforældre, som var pionerer og omvendt til Kirken. For eksempel fortalte bedstemor Faust ofte den lille Jim om, hvordan hun havde hørt

Brigham Young tale i Tabernaklet. Nogle årtier tidligere havde præsident Fausts oldefar, der fra Tyskland kom gennem Utah på vej til Californien for at grave guld, mødt en ung dame i Fillmore. Han blev så betaget af hende, at han kun lige vaskede guld nok til at købe en vielsesring, og så skyndte han sig tilbage for at gifte sig med hende og blev senere også medlem af Kirken!

Moderens kærlighed til Mormons Bog gik i arv til hendes søn. Præsident Faust har beskrevet sin mors »slidte eksemplar af Mormons Bog. Der var notater på næsten hver eneste side. Trods nænsom behandling havde nogle af siderne fået æselører, og omslaget var tyndslidt. Ingen behøvede at fortælle hende, at man kommer Gud nærmere ved at læse Mormons Bog end ved at læse nogen anden bog. Hun var der allerede« (Ensign, november 1983, side 9). Ved møder i templet haler præsident Faust fra tid til anden stadig et slidt eksemplar af Mormons Bog frem for at læse et fyndigt citat for Brødrene.

Præsident Gordon B. Hinckley, der kaldte præsident Faust til sin andenrådgiver, bemærker: »Præsident Faust beklæder dette embede med den modenhed, der kommer efter lang tids tjeneste i Kirken. Denne erfaring, kombineret med den visdom, som han har udviklet i løbet af sin juridiske karriere, giver ham en god

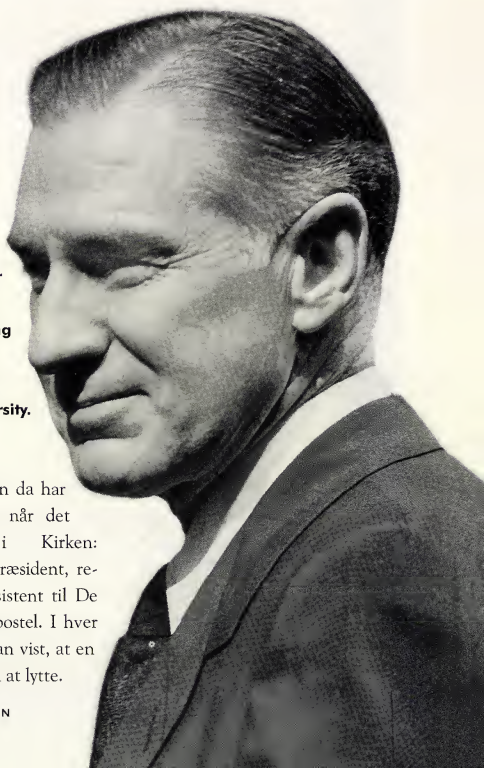

Herover til venstre: Første spadestik til templet i São Paulo i 1976. Herover til højre: Ældste og søster Faust sammen med Janath og Edwin Q. Cannon jun. (til venstre) og Rachel og Rendell N. Mabey (til højre), de første fastboende missionærer i Nigeria. Herunder til højre: Et foto fra generalkonferencen i 1974. Herover: I forbindelse med oprettelsen af Brigham Young Univeristys Jerusalem Center arbejdede ældste Faust nært sammen med ældste Howard W. Hunter og Jeffrey R. Holland, som på det tidspunkt var præsident for Brigham Young University.

ballast i det hellige kald, som er blevet pålagt ham.»

Allerede meget tidligt faldt evangeliet på frugtbar muld i James Esdras Fausts sind. Som 17-årig blev han kaldet som rådgiver i søndagsskolepræsidentskabet i sit ward. Som 28-årig blev han or-

dineret til biskop. Siden da har han prøvet det hele, når det gælder tjeneste i Kirken: Højrådsmedlem, stavspræsident, regionalrepræsentant, assistent til De Tolv, halvferdser og apostel. I hver af disse kaldelser har han vist, at en god leder altid er god til at lytte.

Det er værd at bemærke, at Harold B. Lee, der kaldte præsident Faust til assistent til De Tolv, også i sin tid havde ordineret den unge James E. Faust til biskop.

Når præsident Faust siger sin mening, er det altid efter at have lyttet. Utallige gange har kolleger set ham lytte tålmodigt til diskussioner, som har bevæget sig i yderkanten af et emne, for derefter at rette opmærksomheden på sagens kerne. Han gør det på en hensynsfuld, men om nødvendigt ligefrem måde.

Præsident Faust er især god til at huske folks fornavne. Og når han stiller spørgsmål, er de aldrig overfladiske. Han venter og lytter til svaret.

Efter skolen, hvor han vandt medaljer som Granite High Schools atletik- og football-stjerne, læste han videre ved University of Utah, hvor han løb 400 m og 4x400 m. To gange måtte han afbryde sin uddannelse – den ene gang for at være missionær i Brasilien i 33 måneder og senere for at gøre tjeneste i det amerikanske flyvevåben under anden verdenskrig.

Der er også andre forberedende begivenheder i hans liv, som viser guddommelig planlægning. Kort efter at ældste Fausts ankom til Brasilien, blev han modtaget af sin anden missionærkammerat, ældste William Grant Bangerter, på et tidspunkt, hvor missioneringen havde meget ringe fremgang. Seniorkam-

meraten så til, mens ældste Faust modigt gik op til et af sine første huse. Ældste Bangerter var skeptisk og mente ikke, at han ville kunne tale sproget godt nok til at gøre nogen gavn. Ældste Bangerter vendte endda ryggen til bror Faust for tydeligt at vise, at det var bror Fausts præsentation, ikke hans! Men ældste Fausts samtale med kvinden i vinduet førte til, at familien Dedo-Valeixo sluttede sig til Kirken (se *Ensign*, oktober 1986, side 6).

Mange år senere, i 1975, præsiderede ældste Faust over hele Sydamerika, mens han var bosat i Brasilien. Det var ikke let at dække et helt kontinent. Der var udfordringer overalt, men en af de glædelige begivenheder var ældste Fausts rolle i opførelsen af templet i São Paulo. Han betragter stadig væksten i Brasilien, hvis folk han sætter så højt, som en »kilde til forbløffende og personlig glæde.«

Først blandt de »store sjæle,« som har haft indflydelse på ham, er hans hustru Ruth. De traf hinanden på Granite High School og blev beseglet i templet i Salt Lake City, mens præsident Faust var hjemme på en kort orlov inden en længere udstationering i Stillehavet.

Hans dybe hengivenhed for Ruth kan ses af den kendsgerning, at han skrev til hende hver eneste dag, mens de var adskilt under anden verdenskrig. Brevene ankom uregel-

mæssigt, og en dag modtog Ruth Faust 90 breve på én gang. Hendes chef var betænksom nok til at give hende eftermiddagen fri, så hun kunne gå hjem og læse dem!

Denne forbilledlige kærlighed og respekt er blevet dybere med årene, som deres datter Lisa bemærker: »Far har altid gjort det helt klart, hvor meget han elsker min mor og respekterer kvindelighed. Han har altid behandlet hende med vidunderlig ømhed.«

Denne prioritering bekræftes af sønnen James H. Faust: »Mine forældre efterlever den filosofi, at (deres børns) ægtefæller bør behandles bedre end børnene ...

Det har indgydt børnenes ægtefæller en kærlighed til mor og far, som nærmer sig eller måler sig med den kærlighed, som de føler for deres egne forældre.«

Præsident Fausts kærlighed til Ruth understreges af det, der skete, da han blev opretholdt til De Tolv Råd den 1. oktober 1978: Da han modtog Brødrenes varme og værdsatte lykønskninger, var det, der lå ham mest på sinde: »Hvor er min kone?« Den dag i dag kigger han altid over på Ruth for at få hendes smilende anerkendelse, når han har holdt tale til forskellige konferencer.

Et typisk eksempel på præsident Faust villighed til at lytte var, da han engang blev spurgt af ældste Boyd K. Packer: »Hvad ville du have været

uden din kone Ruth?» Præsident Faust brugte det næste døgn på at tænke over, som han selv udtrykker det, »hvad jeg ville have været uden Ruth Wrights kærlige, omsorgsfulde støtte og disciplin. Det rystede mig at tænke på, hvordan livet ville have formet sig uden hende« (Ensign, juli 1981, side 35).

Deres datter Janna bemærker, at udover sin fars »iboende visdom« er noget af det, hun sætter højest »hans store kærlighed og hengivenhed for min engleblide mor Ruth.«

Når man kender præsident Fausts medfølelse, overrasker det ikke en at se, at han regelmæssigt spørger Brødre om deres families velbefindende.

Skønt præsident Faust allerede havde en fast karakter, da han modtog sine forskellige kaldelser, har mange af hans medarbejdere set ham vokse med opgaverne, når han har virket i sine kaldelser. Hans indsats er derfor ikke kun blevet helliggjort for hans skyld, men for Herrens værks skyld (se 2 Nephi 32:9).

Præsident Faust har også evnen til at drage erfaringer af vanskelige oplevelser. Han har fortalt, hvordan han som dreng tog sig af et lille lam, som hans far havde givet ham. Men en nat glemte han det. Og den nat omkom lammet under et frygteligt uvejr. Hans far, der havde adskillige granatsår fra første verdenskrig, revsede lille Jim og sagde: »Kan du

ikke engang passe på et enkelt lille lam?» (Se *Stjernen*, juli 1995, side 45). Fårehyrdens ansvar står prentet dybt i præsident Fausts sjæl. Han har været en usædvanligt samvittighedsfuld hyrde, der blandt andet har haft særlig omsorg for de enlige voksne.

Han har bragt en rig kirkearv med sig til egne af verden, hvor, som han siger, »Kirken er ny og kæmper sig frem«. Men ikke nok med at han bringer arven ud til andre, han lærer selv noget af sine oplevelser i fremmede lande, som det ses af en hændelse fra Ghana under anden verdenskrig. Mens bror Faust sov under et moskitonet, blev en ghaneser mistænkt for at rode efter hans tegnebog. Men bror Faust fandt ud af, at ghaneseren blot ville lægge et tæppe om ham. Ghaneseren forsikrede ham: »Jeg er kristen.«

Præsident Faust, som er en skarp, men samtidig mild iagttagere, er aldrig hurtig til at dømme andres motiver. Et tegn på ægte sagtomdighed er, at et menneske er ydmygt over for såvel dem, der står under ham, som dem, der står over ham. Og det er præsident Faust.

Præsident Faust har bedt indvielsesbønner i Sri Lanka, Uganda, Kenya, Letland og Zimbabwe. Han har besøgt og genindviet Kina, og efter flere årtiers fravær har han besøgt Vestafrika og været med til at etablere Kirken der.

Han har usædvanlig forståelse og medfølelse med de af verdens folk, som lider under fattigdom og politisk undertrykkelse. Han har oplevet meget af den slags på sine rejser. Af hans mere betydningsfulde virke kan nævnes det arbejde, han har udført i Mellemøsten – både i Israel, hvor han har været med til at oprette Brigham Young Universitets storslåede Jerusalem Center, og blandt palæstinenserne. Han har fået et meget nært tillidsforhold til Jerusalems tidligere borgmester Teddy Kollek. Han og Ruth ledsagede Tabernakelkoret på dets rejse til Det Hellige Land for nylig. Under præsident Howard W. Hunters ledelse og med ældste Jeffrey R. Holland, som på det tidspunkt var medlem af De Halvfjerds, har præsident Faust udrettet meget godt i de ikke-kristne nationer i Mellemøsten.

Det har været en lang og travl rejse for drengen fra Delta i Utah! Men alt det, der er sket, er blot indledning til det, der skal komme. Hans sidekammerat gennem mange år, ældste David B. Haight fra De Tolv Apostles Kvorum, bemærker: »Jeg har ofte nydt at lytte til hans beretninger om de somre, han tilbragte på sin bedstefars gård i Millard County, hvor han kom til at værdsætte sin pionerarv ved at lære at løse problemer og udføre nødvendige opgaver.« Herren har gjort brug af ham så mange forskellige

steder på kloden, mens han har beredt ham til at tjene i Det Første Præsidentskab i en verdensomspændende kirke.

Man lærer Brødrenes personlighed at kende gennem deres taler, der er som breve til Kirken. Det er også tilfældet med præsident Faust.

Da præsident Faust blev kaldet til assistent til De Tolv i 1972, betragtede han det som at lægge sin hånd på Herrens plov, og han ønskede aldrig mere at se sig tilbage. Det er helt i overensstemmelse med de oprindelige apostle, som »straks (lod) garnene være og fulgte (Herren)« (se Matt 4:20).

Da han modtog kaldelsen til apostel, sagde han: »Jeg ved, at et af de vigtigste krav til en apostel er at være et særligt vidne om Kristus, den guddommelige Forløser. Måske kan jeg kvalificere mig til opgaven alene på det punkt. Sandheden om dette er blevet kundgjort mig ved Guds Ånds ubeskrivelige fred og kraft.«

I sin tale ved oktoberkonferencen 1994, som bar titlen »De nøgler, som aldrig ruster,« opfordrede han Kirkens medlemmer til at følge de råd og belæring, som kommer fra dem, der sidder inde med nøglerne som profeter, seere og åbenbarere (se *Stjernen*, januar 1995, side 70).

I en anden gribende tale, som bar titlen »Fem brød og to fisk,« beskrev han den tro og hengivenhed, som udvises af dem, der tilsyneladende har

så lidt at yde i Mesterens tjeneste, men som dog giver alt, hvad de har (se Joh 6:5-14). Han talte bevægende om »mange ukendte mennesker med evner på størrelse med fem brød og to fisk, der ærer deres kaldelser og tjener uden opmærksomhed eller anerkendelse, mens de bogstaveligt talt bespiser tusinder« (*Stjernen*, juli 1994, side 4-5).

Præsident Faust foretrækker at tale om vigtige sandheder. I en anden tale, som han kaldte »Hvor er Kirken?«, talte ældste Faust om, hvordan »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er i vores hjerter, og når den er i vores hjerter, vil den også være i vores storslåede kirkebygninger, i vores storslåede uddannelsesinstitutioner, i vores pragtfulde templer og i vores hjem og familier« (*Ensign*, august 1990, side 67).

Da han er ydmygt taknemlig for sin egen åndelige arv, har han forståeligt nok holdt en tale for pigerne blandt sine børnebørn om »At blive store kvinder«. Alle forældre, som nyder Ånden, bliver ligesom Lehi meget ivrige efter, at deres børn skal nyde den vidunderlige frugt fra livets træ (se 1 Nephi 8:10-17).

Præsident Faust bringer således meget med sig til sin nye kaldelse og lader sig derfor ikke slå ud af vanskelighederne. Han kan også lade blikket glide forud og forudse de vanskeligheder og muligheder, som venter Kirken.

Kort sagt ved James Esdras Faust, hvem han er, og hvad Gud forventer af ham! Som præsident Howard W. Hunter engang sagde til Margaret Bury: »Jim er rent guld.« □

Hengivne partnere – præsident og søster Faust.

EKSEMPLET TALER TYDELIGST

Annette Antonelli

FOTO: JOHN LUKE

Jeg er en ganske almindelig 16-årig sidste dages hellig. Jeg holder visdomsordet, går regelmæssigt i kirke og har et stærkt vidnesbyrd. Men der er en del, som jeg ikke har lagt så meget vægt på – som for eksempel ikke at bande.

Engang bandede jeg. Jeg passede altid på ikke at misbruge Herrens navn, og jeg bandede ikke konstant. Men hvis jeg af og til sagde et »grimt« ord, bekymrede det mig ikke synderligt.

Det var lige indtil en ferie, hvor jeg blev ven med en, som aldrig bandede. Blot ved at tilbringe meget tid sammen med hende, kom jeg ind i vanen med ikke at bande.

Men denne nye vane skabte et interessant problem, da skolen begyndte igen. Min dramalærer gav en veninde og mig en tekst, som vi skulle lære udenad til en prøve. Det var en tekst, som indeholdt en del ukvemsord. Når min veninde og

jeg læste teksten sammen, ændrede jeg på mine replikker, så jeg undgik at bande.

Nogle uger senere skulle vi fremføre stykket ved en morgensamling på skolen. Da vi gjorde det, ændrede jeg mine replikker, sådan som jeg hele tiden havde gjort, og min veninde fremførte sine replikker, som de stod skrevet. Jeg skænkede det ikke en tanke, før senere på dagen da jeg talte med en veninde, som ikke

er medlem af Kirken. Hun sagde noget meget interessant. Hun sagde nemlig, at min kirke måtte betyde meget for mig, når den kunne få mig til at gøre alt for at undgå at bande.

Jeg blev meget overrasket, da hun sagde det. Jeg ved, at alle ved, at jeg er sidste dages hellig, og jeg ved, at de ser på, hvordan jeg lever mit liv. Men jeg tænkte ikke på, at en lille ting, som det at ændre på nogle replikker for at undgå bandeord, kunne have så stor betydning. Min veninde sagde, at det havde gjort indtryk på hende.

Det lærte mig, at hvert af budene har et formål og er vigtigt. Jeg ville nemlig have, at en eller andens syn på Jesu Kristi evangelium skulle blive negativt på grund af noget, som jeg har gjort. Jeg er nu endnu mere klar over, at den bedste måde at dele de dyrebare sandheder, som jeg har modtaget, er ved at være et godt eksempel. □

STJERNEN

BØRNESTJERNEN

144. ÅRGANG • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLICE • OKTOBER 1995

En bøn i Itacoatiara

Christlaine Da Silva Brasil
fortalt til David Mitchell

Mit navn er Christlaine Da Silva Brasil. Jeg er 12 år gammel. Jeg bor i by, der hedder Itacoatiara, som ligger i det nordlige Brasilien. (Ja, min familie og mit land har samme navn). Itacoatiara ligger ved Amazon-floden lige under ækvator. Om sommeren er her meget varmt og fugtigt, og om vinteren regner det meget.

Amazon-floden betyder meget for folk i min landsby. Nogle af mændene lever af at fange og sælge de mange forskellige slags fisk, som lever i floden. Min mor laver dejlige retter af fisk, som vi spiser med ris, bønner og salat til. Vi spiser også masser af frisk frugt.

Floden bruges også som landevej. Folk rejser i både i alle størrelser.

Min familie tog ud på en ganske særlig sejltur i december 1993. Sammen med andre medlemmer af Kirken foretog vi den lange rejse sydpå til templet i São Paulo. Mor og far skulle udføre tempelordinanser for sig selv og besegles til hinanden for tid og al evighed. Og så blev vi beseglet til hinanden som en evig familie – mor, far, min lillesøster Joyce og jeg.

Chris, til venstre, kæler med en af familien Brasils kats, Princesa (Prinsesse), små killinger. Herover: Familien Brasil, fra venstre: Joyce på 8 år, Chris, far Antonio og mor Maria.

Naboens hund ved, at Chris altid tager godt imod den.

Chris hjælper sin lillesøster Joyce med at lave lektier.

FOTO: DAVID MITCHELL

Min familie havde planlagt rejsen mange måneder i forvejen. Det koster mange penge at tage til templet. Vi sparede penge ved ikke at købe alt det, som vi holder af, selv ikke vores yndlingsodavand.

Efterhånden som afrejsen nærmede sig, blev vi mere og mere spændte.

Og så måtte jeg træffe en vigtig beslutning. Jeg gik i underskolen og skulle snart rykke op. Men inden da skulle jeg op til den afsluttende eksamen – og den blev afholdt på samme tidspunkt som vores rejse til templet.

Mor tog hen til skolen og forklarede vores lærer, at jeg ville være fraværende i ti dage, fordi vi skulle til São Paulo. Læreren sagde, at jeg ikke kunne holde fri. Hvis jeg gjorde det, advarede hun, ville jeg ikke kunne tage min eksamen og rykke op.

Den tanke huede mig ikke.

Jeg bad min himmelske Fader hjælpe mig med at gøre det rette, så alt ville gå godt for os.

Inden aftensmåltidet den aften holdt vi familieråd.

Mor forklarede, hvad der var sket, og sagde: »Chris, du må træffe en beslutning. Enten tager du den eksamen og rykker op, eller også tager vi alle sammen i templet.«

Tårerne løb nedad mine kinder, da jeg sagde: »Lad os tage til templet.«

I det øjeblik mærkede jeg Åndens varme og vidste, at alt ville ordne sig.

Og det gjorde det!

Af en eller anden grund blev eksamen afholdt tidligere end ventet, og derfor kunne jeg nå at afslutte den, inden vi rejste til templet.

Vi tilbragte tre dage på båden, og derefter skulle vi rejse med bus i tre dage mere. Vi spiste om bord på båden og ved særlige holdepladser langs busruten. I São Paulo boede vi på missionærtræningscentret, hvor vi lavede vores egen mad. Vi tilbragte et par dage i São Paulo med at gå i templet og se på byen, og så tog vi den lange rejse hjem igen.

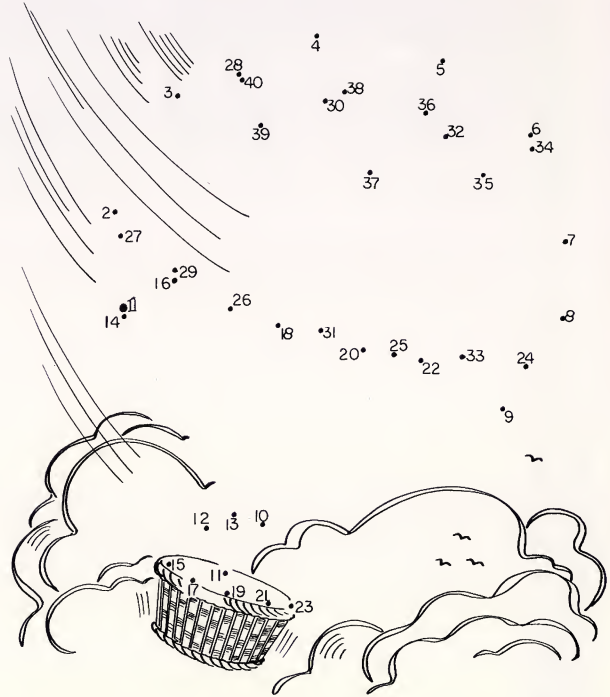
Denne vidunderlige oplevelse har lært mig, at vor himmelske Fader besvarer vores bønner, når vi vælger at gøre det rette. Jeg er taknemlig for, at jeg kunne tage min eksamen. Men jeg er endnu mere taknemlig for, at vi kan være sammen som familie for evigt. □

PRIK-TIL-PRIK- GÅDE

Roberta L. Fairall

Hvad er det, der ikke har arme, men bærer en ballon?

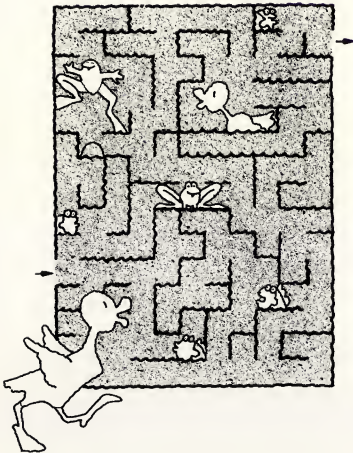
Hvad er det, der ikke har vinger, men flyver med vinden?

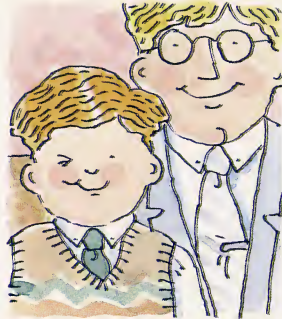

ANDEDAMMEN

Susan Curtis

Hjælp anden over til den anden side af dammen uden at krydse nogle streger.

JEG HAR FØLELSER

Katherine Quinn Fowkes

Jeg hedder Emilie. Ved du, hvad jeg bedst kan li' ved at være mig? Jeg kan li' at have mange forskellige følelser indeni mig, og at vise mine følelser på mange forskellige måder.

I dag holdt jeg tale om Jesus Kristus i Primary. Jeg var bange. Jeg viste, at jeg var bange, da min stemme knækkede over.

Men jeg følte fred, da jeg kiggede op og så min far og mor smile til mig.

Jeg holdt mig for munden, så jeg ikke kom til at grine, da min storebror blinkede til mig.

Jeg følte mig glad, da jeg fortalte alle, at Jesus er min

ven. Jeg sagde: »Min himmelske Fader og Jesus elsker mig, og jeg elsker dem.«

Jeg viste ærbødighed, da jeg gik hen til min plads med foldede arme. Jeg lukkede øjnene og bøjedede hovedet under afslutningsbønnen. Jeg lyttede til bønnen og sagde amen, da den var færdig, så min himmelske Fader kunne vide, at jeg også bad.

Under nadvermødet sad jeg stille på min plads og tænkte på Jesus, mens brød og vand blev delt om. Jeg følte mig varm og tryk og glad og fredfyldt. Jeg følte Helligånden i mit hjerte. Det er den følelse, jeg holder allermest af. □

ÆLDSTE LOREN C. DUNN

Fra en samtale mellem ældste Loren C. Dunn fra De Halvfjærds og Jan Pinborough

Jeg kan ikke huske et tidspunkt, hvor jeg ikke havde et vidnesbyrd. Vores hjem var et troens og bønnens hus. Vi voksede op i en atmosfære, hvor åndelige oplevelser hørte til dagligdagen.

Engang mens jeg var en lille dreng, var jeg og en af mine venner kravlet op på toppen af et beton-vandtårn. Det var en 3-4 meter højt, og der var strøjet kampesten rundt om det for at hindre jorden i at blive vasket bort. Mens jeg legede, trådte jeg ud over kanten. Jeg kunne mærke, at jeg blive båret ned til jorden, og der skete mig ikke noget. Det var en af de første gang, hvor jeg fornemmede, at der var En, som holdt øje med os.

Min far var en storslået underviser. Han lærte os meget ved sit eksempel. Når folk, der var i nød, kom til byen, tog de tit hen til avisredaktionen, hvor min far arbejdede, for at bede om mad eller penge. Min far havde en aftale med en restaurant længere nede ad gaden, og han sendte de nødlidende derhen, så de kunne få mad.

En dag kom en mand ind på redaktionen og sagde, at han var maler. Far lovede at betale manden for at male vores lade. Far ringede til farvehandleren og sagde, at de skulle give manden maling, og så ville far betale for det.

Manden malede lade og forlod byen. Senere ringede farvehandleren til far og sagde, at manden havde hentet alt for meget maling til én lade. Han har sikkert ville sælge den ekstra maling til en eller anden og tjene en klatskilling på det. Far blev ikke vred eller ophidset. Han sagde: »Tjah, vi har fået malet vores lade, og et eller andet sted ved den mand, at der er en, som stolede på

ham.« Far kunne altid sove godt om natten, for han havde ren samvittighed.

En af de bedste måder at styrke sin tro på er ved at lære din egen families historie at kende. Se efter eksempler på, at Herren har udrettet mirakler i din familie. Lær dine forfædre at kende og find ud af, hvordan Gud har velsignet dem.

Selv om du er den første i din familie, som er medlem af Kirken, kan du alligevel se, hvordan din familie har lagt grundvolden for dig. Og når du bliver medlem af Kirken, bliver Kirkens historie en del af din egen arv. Joseph Smiths syn, hvor han så Faderen og Sønnen, bliver en del af din arv. Når du hører disse beretninger fortalt, kan Helligånden få dig til at føle, at du selv var til stede. Du kan styrke din egen tro ved at tænke på disse beretninger. Og så kan du give din åndelige arv videre til dem, du underviser, og til dine egne børn og børnebørn til sin tid. □

JEG TROR, AT MAN SKAL ADLYDE LOVEN

Susan L. Warner, andenrådgiver i Primærs præsidentskab

»Lad ingen bryde landets love, thi den, der holder Guds love, behøver ikke at bryde landets love« (L&P 58:21).

Har du nogen sinde prøvet at spille et spil med en, der ikke kender reglerne? Det ender med at hele tiden går med at afgøre, hvis tur det er nu, eller hvad der nu skal ske. Når alle deltagerne kender reglerne og følger dem, kan alle have det sjovt.

Vi har også brug for regler eller love til at sikre, at vi kan leve sammen i fred og tryghed. Som sidste dages hellige tror vi, at vi skal ære og adlyde de love, som findes i de lande, hvor vi bor. Jesus vidste, at det var vigtigt at adlyde landets love. Han lærte os at ære og adlyde både love- ne i det land, vi bor i, og Guds love.

Vor himmelske Fader og Jesus Kristus har givet os visse love, som vi skal efterleve for at kunne være lykkelige i dette liv og forberede os på at leve sammen med dem igen. Landets love skal hjælpe os til at leve i fred og fordragelighed med vores naboer. Vi har også regler i vores familie, som skal hjælpe os med at leve, arbejde og lege sammen i kærlighed og harmoni.

Hvert land har love, som skal overholdes. For eksempel sagde Ji Hae på 10 fra Korea: »I mit land må man ikke køre bil uden kørekort.« Og David på 9 fra Canada sagde: »I mit land må vi ikke tage narkotika.« Annie på 11 fra Kina forklarede: »Når jeg kører på min cykel i Kina, skal jeg overholde færdselsreglerne. Man må ikke cykle på fortovet i Kina.« Kirstie på 8 fra England sagde: »Når man kører bil, skal man overholde hastighedsbegrænsningerne. Når man arbejder og tjener penge, skal man betale skat.«

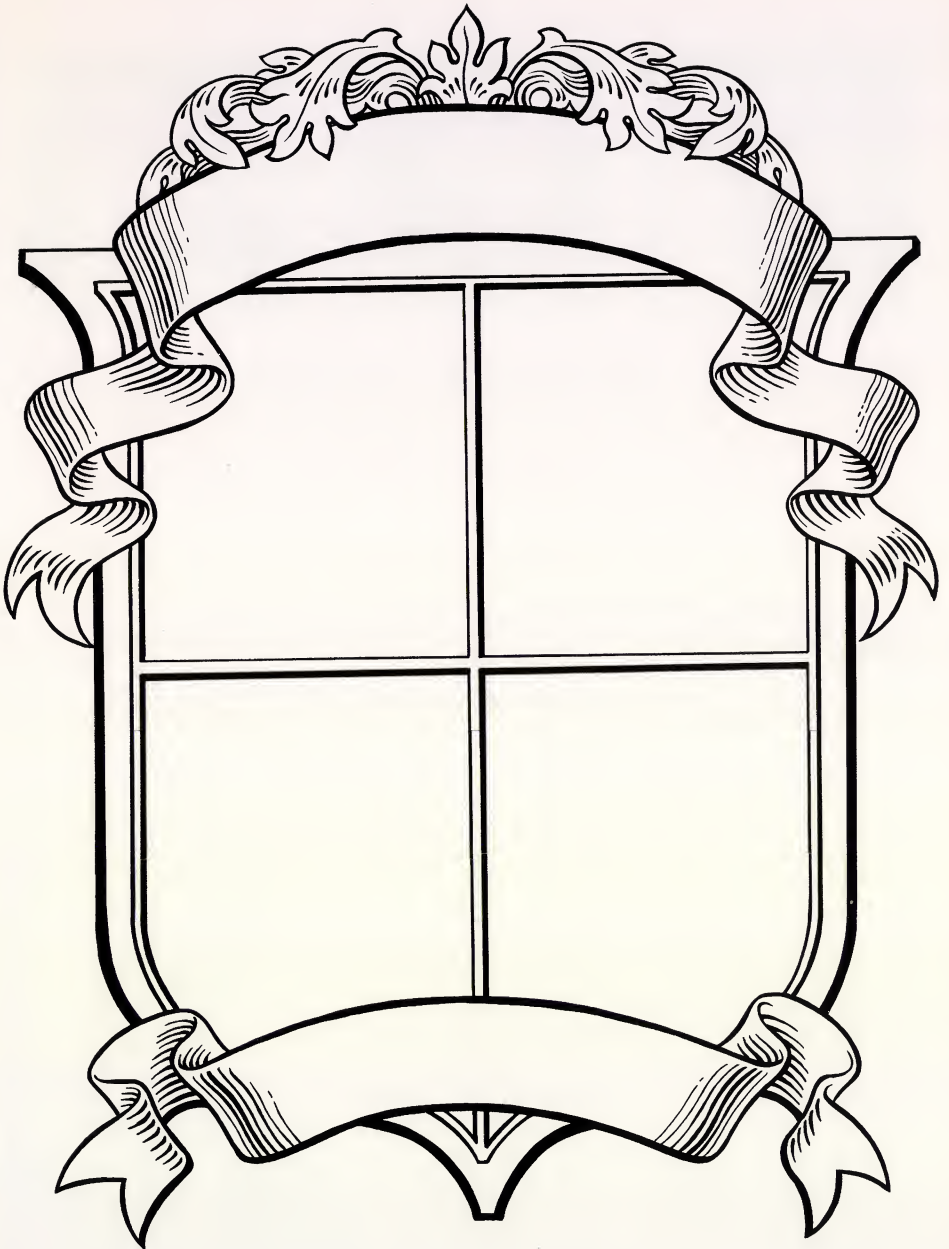
Instruktioner

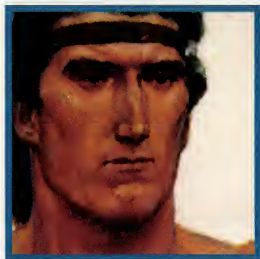
Et våbenskjold fortæller en families historie og rummer ofte et valgsprog eller en regel, som den pågældende familie stræber efter at leve op til. I nogle lande har man brugt våbenskjolde i århundreder. Du kan bruge tegningen på side 9 til at lave dit eget våbenskjold. Skriv dit navn i banneret forinden. I et af felterne på skjoldet tegner du dit lands flag. I et andet felt tegner du noget, som repræsenterer din familie. I det næste felt tegner du noget, der illustrerer en af Guds love. I det sidste felt tegner du noget, der repræsen-

terer dig (et billede af dig selv, en fodbold, et musikinstrument, dit yndlingsdyr eller din yndlingsbog, eller dit hus). Vælg et valgsprog og skriv det i banneret øverst på skjoldet. Du kan selv finde på et eller vælge et fra denne liste: »Jeg er Guds kære barn,« »Elsker hverandre,« »Jeg vil følge Jesus,« »Jeg elsker sandheden« eller »Vælg det rette«.

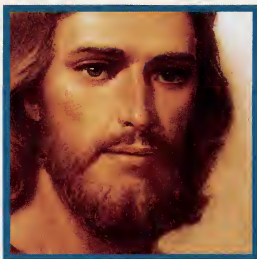
Forslag til fællestid

1. Lad børnene tegne store tegninger af deres lands flag. Lim dem på et stort stykke karton. Lad derefter børnene tegne mange forskellige mennesker (for eksempel: gamle, unge, drenge, piger, mørke, lyse), som bor i jeres land. Lim dem på kartonet rundt om tegningen af flaget. Tal om, hvorfor alle de mennesker er nødt til at adlyde lovene for at kunne leve fredeligt sammen.
2. Lad børnene stille sig op i en rundkreds. Brug små bolde i forskellige farver – en for Guds love, en for landets love og en for familiens love. Lederen begynder med forsigtigt at kaste en bold til et barn. Alt efter, hvilken farve bolden har, skal barnet nævne en af Guds, landets eller hjemmets love, som han eller hun bør adlyde. □

NEPHILIM, AF ARNOLD FRIBERG

JESUS KRISTUS, AF GARY L. KAPP

LEHI, AF DEL PARSON

ET GODT NAVN

»Glæd jer over, at jeres navne er indskrevet i himlene« (Luk 10:20).

Ruth Liljenquist

Astrid, vil du være sød at læse Helaman 5:6-7?» spurgte søster Rasmussen.

Astrid slog hurtigt op i sin Mormons Bog, fandt skriftstedet og læste: »Se, mine sønner ... jeg har givet jer vore første forældres navne, som kom ud fra Jerusalems land; og dette har jeg gjort, for at I, når I tænker på jeres navne, at I da kan erindre dem, og at I, når I erindrer dem, da kan erindre deres gerninger, og at I, når I erindrer deres gerninger, da kan vide, hvorfor det er sagt og ligeledes skrevet, at de var gode.

Derfor ønsker jeg, mine sønner, at I skal gøre det, der er godt, så at der kan siges og skrives om jer, ligesom der blev sagt og skrevet om dem.«

»Tak, Astrid,« sagde søster Rasmussen. »I dette skriftsted fortæller profeten Helaman, der levede et par år, før Kristus blev født, sine sønner, Nephi og Lehi, hvorfor han gav dem

de navne. Kan nogen fortælle mig hvorfor?«

»Fordi Helaman ville have, at hans børn skulle huske alt det gode, som den første Nephi og Lehi havde gjort,« svarede Emilie.

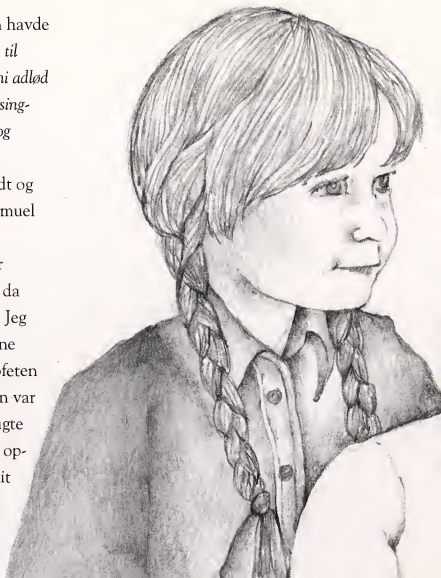
Astrid tænkte over det, hun havde læst i Første Nephi: *Lehi lyttede til Herren og forlod Jerusalem. Nephi adlød sin far og vendte tilbage efter messingpladerne, og han byggede et skib og prædikede for sine brødre og ...*

»Og så ville de også gøre godt og selv blive retskafne,« afbrød Samuel hendes tanker.

»Det er rigtig,« sagde søster Rasmussen. »Navne kan nu og da hjælpe os til at vælge det rette. Jeg hedder Camilla til fornavn. Mine forældre opkaldte mig efter profeten Spencer W. Kimballs kone. Hun var en vidunderlig kvinde, som brugte hele sit liv på at tjene andre og opbygge Guds rige. På grund af mit

navn tænker jeg tit på hende. Det giver mig lyst til at adlyde Herren og tjene andre mennesker, sådan som

ILLUSTRERET AF SHALINA MOONEY KAWASAKI

hun gjorde. Er der nogen af jer, som er opkaldt efter en bestemt person?»

»Jeg er opkaldt efter Daniel i løvekulen,« sagde Danny.

»Jeg er opkaldt efter min tipoldemor,« sagde Emilie.

Astrid lukkede sin Mormons Bog og lænede sig tilbage. *Hvad med mit navn? Hvor kommer det fra? Det er hverken i Bibelen eller Mormons Bog.* Hun kunne ikke komme i tanker om nogen i familien, som havde samme navn som hun.

Hun spurgte om det på vej hjem fra kirke. »Mor, hvorfor kaldte du og far mig for Astrid?»

»Vi syntes bare, at det var sådan et smukt navn, og det passede lige til en smuk lille pige som dig.«

»Mit navn findes ikke i skriften, vel?»

»Nej, min egen.«

»Er der nogen i vores familie, som for eksempel en tipoldemor, der har heddet Astrid?»

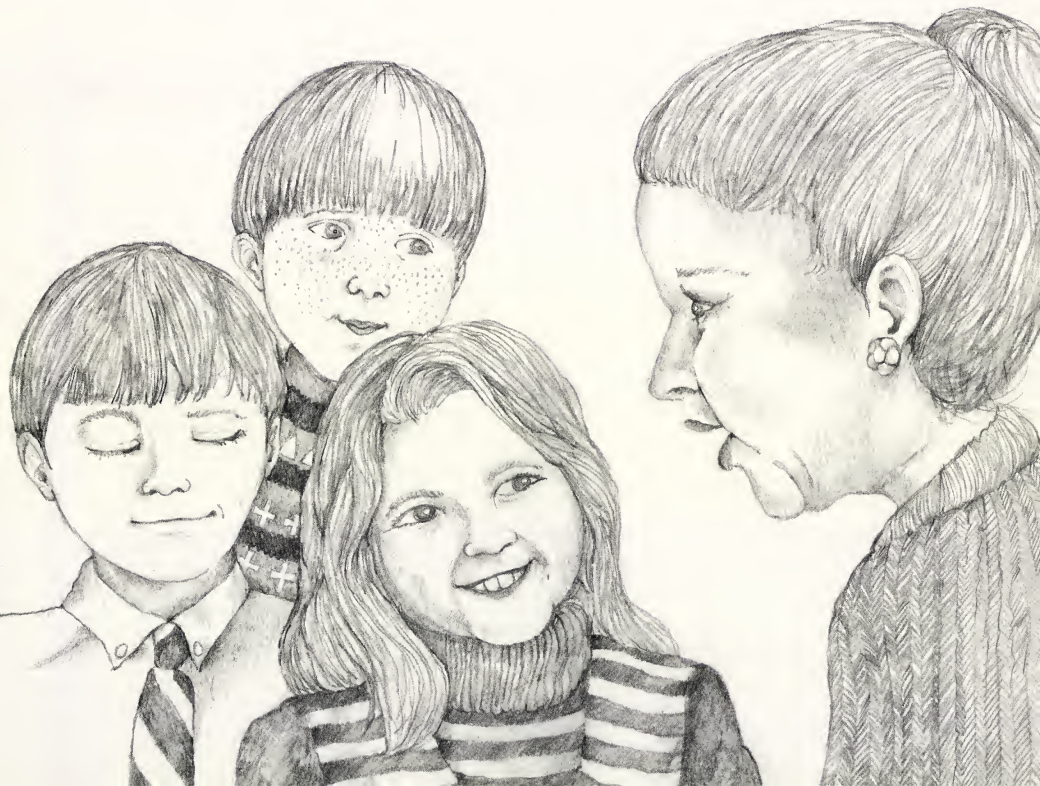
»Nej, det tror jeg ikke. Det er bare sådan et smukt navn,« svarede mor.

Far spurgte: »Kan du ikke li' dit navn, skat?»

Astrid mumlede: »Jo, det er da meget pænt.« Men hun tænkte: *Det er ikke nok, at det er pænt. Der er ikke no-*

get særligt ved det, som minder mig om, at jeg skal være god. Hun tænkte på sine søskendes navne. *Rakels navn findes i Bibelen. Og Bjarne er opkaldt efter far.* Hun fik tårer i øjnene. *Hvorfor skal jeg holdes uden for?*

Da Astrid lå i sin seng den aften, tænkte hun over det igen. *Det er uretfærdigt! Jeg vil også have et navn, der betyder noget særligt. Jeg har det! Jeg tager navneforandring!* Hun snupede sin blok og en blyant. Hun sagde hver mulighed højt, mens hun skrev den op: »Elisabeth, Maria, Rebekka, Sara. Og bedstemor hed Emma Jane.«

Så bankede det på døren, og mor trådte ind. Hun kiggede på blokken, som Astrid havde i skødet. »Hvad er der, Astrid? Er du virkelig så ked af dit navn? Hvorfor, lille skat?«

»I Primary læste vi om Nephi og Lehi, der var opkaldt efter profeterne Lehi og Nephi. Danny er også opkaldt efter en stor profet. Emilie er opkaldt efter sin tipoldemor. Raket er opkaldt efter den kvinde, som Jakob arbejdede i syv år for at få. Og Bjarne er opkaldt efter far. Hvorfor har jeg ikke fået et godt navn?«

Mor glattede Astrids hår. »Du har da fået et godt navn. Er du ikke klar over det?« Hun tøvede lidt og så på Astrids liste. »Harve du tænkt på at tage et af de navne?«

»Ja. De var store kvinder.«

»Hvad var det, der gjorde dem store?« Astrid tænkte sig om et øjeblik.

»De var store, fordi de var retskafne og tjente andre.«

»Var det deres navne, der gjorde dem store – eller gjorde de deres navne store? Tag for eksempel kong Noa fra Mormons Bog. Selvom han havde samme navn som en af de største profeter i Det Gamle Testamente, var han en meget ugudelig mand. De folk, som vi beundrer, gjorde deres navn store ved at være de mennesker, som de var.«

Mor pegede på listen. »Der har sikkert været andre, der bar disse navne, inden dem, der gjorde dem berømte. Og da Helaman havde fortalt sine sønner, at han gav dem deres navne for at det skulle minde dem om de oprindelige Nephi og Lehi og alt det gode, som de havde gjort, hvad sagde han så mere?«

»Han sagde, at hans sønner også skulle gøre godt, så at når folk talte om sønnerne, ville de tale om alt det gode, som de havde gjort.«

Mor smilede. »Hvad vil du have folk skal tænke på, når de hører dit navn?«

»Jeg vil have, at de skal tænke, at jeg er en sød pige, der prøver at gøre det rigtige.«

»Det vil jeg også gerne have. Det kan være rart at være opkaldt efter en berømt person, men det er vigtigere, at vi ærer det navn, vi har fået. Tænk bare, du har et helt nyt navn, som du kan gøre berømt!«

»Og når folk hører mit navn, vil de måske huske på, at jeg er et godt menneske.«

»Og en ting til, Astrid. Når vi er blevet døbt, har vi også fået et særligt navn.«

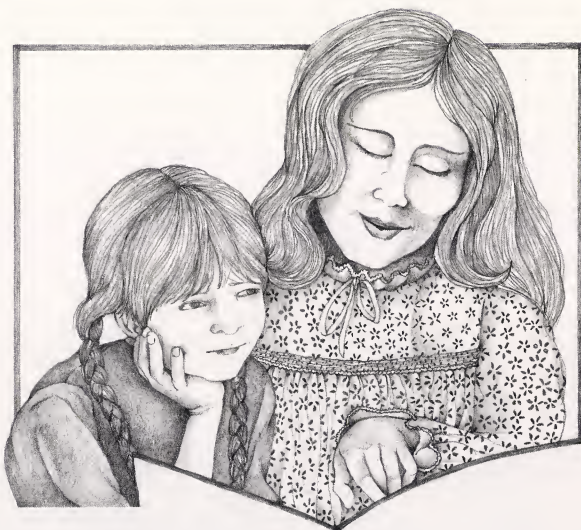
Vi siger, at vi påtager os det navn, hvilket vil sige, at vi vælger at blive opkaldt efter og stræbe efter at blive som den person. Ved du, hvem jeg taler om?«

»Ja, det er Jesus Kristus.«

»Så hvis du vil have et navn, der tilskynder dig til at gøre godt, skal du bare tænke på hans navn. Vil det være en hjælp?«

»Ja, nu har jeg det meget bedre. Tak, mor.«

Da mor lænede sig over for at slukke lampen, krøllede Astrid navnelisten sammen og smed den i papirkurven. □

HISTORIER FRA MORMONS BOG

Nephi og Lehi i fængsel

Nephi og Lehi, Helamans sønner, var opkaldt efter Lehi og Nephi, som havde forladt Jerusalem. Helaman ønskede, at hans sønner skulle være lige så retskafne som dem.
Helaman 5:4-7

Helaman lærte sine sønner at tro på Jesus Kristus. De lærte, at tilgivelse opnås ved tro og omvendelse.
Helaman 5:9-12

Nephi og Lehi drog ud som missionærer for at forkynde Guds ord for nephiterne og lamaniterne. Tusinder af mennesker blev døbt.
Helaman 5:14-19

Da Nephi og Lehi kom til Nephis land, blev de fanget af en lamanitisk hær og kastet i fængsel, hvor de sad i mange dage uden mad.
Helaman 5:20-22

Lamaniterne kom for at slå Nephi og Lehi ihjel, men de blev beskyttet af en ring af ild. Lamaniterne turde ikke røre dem af skræk for at blive brændt.
Helaman 5:23

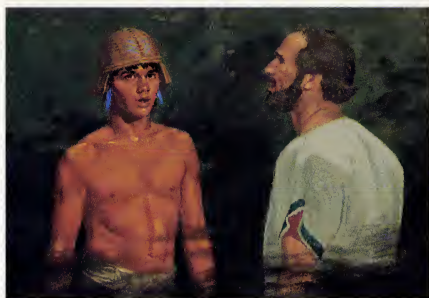
ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON

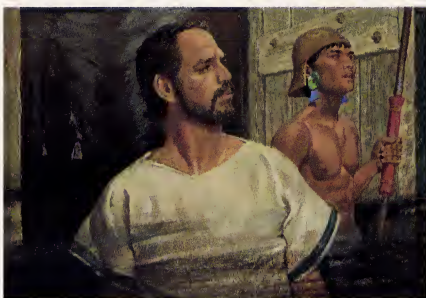
Nephi og Lehi blev ikke brændt op af ilden. De fortalte lamaniterne, at det var Guds kraft, som beskyttede dem.
Helaman 5:24-26

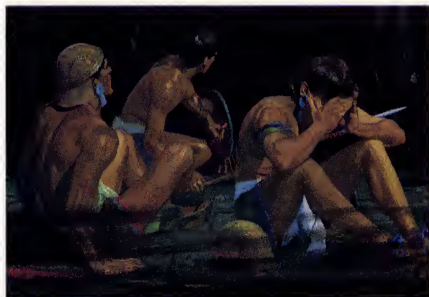
Jorden skælvede, og fængslets vægge rystede. Et tæt mørke dækkede alle i fængslet. De blev bange.
Helaman 5:27-28

En stemme talte i mørket og sagde: »Omvend jer, omvend jer! og søg ikke mere at udrydde mine tjenere, som jeg har sendt til jer.«
Helaman 5:29

Det var ikke en tordenrøst. Den var ikke larmende. Det var en stille røst, næsten som en hvisken, men alle kunne høre den.
Helaman 5:30

Stemmen talte tre gange, og jorden og fængslets mure rystede. Lamaniterne kunne ikke flygte. Det var alt for mørkt, og de var meget bange.
Helaman 5:31-34

En mand, som engang havde været nephit, så gennem mørket, at Nephis og Lehis ansigter lyste.
Helaman 5:35-36

Nephi og Lehi talte med ansigterne vendt mod himlen. Manden sagde, at lamaniterne skulle se på dem. De drejede sig over, hvem Nephi og Lehi talte med. Helaman 5:37-38

Manden, som hed Aminadab, fortalte dem, at Nephi og Lehi talte med Guds engle. Helaman 5:39

Lamaniterne spurgte, hvordan de kunne få mørket til at lette. Aminadab sagde, at de skulle omvende sig og bede til Gud, indtil de fik tro på Jesus Kristus. Helaman 5:40-41

Alma, Amulek og Zeezrom havde allerede belært disse lamaniterne om Jesus. De bad, indtil mørket lettede. Helaman 5:42

Da mørket var lettet, så folket en ildsøjle omkring sig. Men ilden brændte hverken dem eller fængslets mure. Helaman 5:43-44

Lamaniterne følte stor glæde, og Guds Helligånd fyldte deres hjerter. Helaman 5:45

En behagelig stemme hviskede til dem: »Fred, fred være med jer på grund af jeres tro på min højtelskede Søn.«
Helaman 5:46-47 .

Lamaniterne blev velsignet på grund af deres tro på Jesus Kristus. Engle kom ned fra himlen for at være hos dem og hjælpe dem.
Helaman 5:48

Omkring tre hundrede mennesker så og hørte dette. De gik ud for at fortælle andre, hvad de havde set og hørt.
Helaman 5:49-50

De fleste af lamaniterne troede på dem og lagde deres krigsvåben væk.
Helaman 5:51

Lamaniterne holdt op med at hade nephiterne og gav endda de lande tilbage, som de havde taget fra dem.
Helaman 5:52

Lamaniterne blev et retfærdigt folk, ja, endda mere retfærdige end nephiterne. Mange lamaniter rejste med Nephi og Lehi for undervise nephiterne.
Helaman 6:1, 6

»MER HÅB I MIN NØD«

»Alt, hvad der tidligere er skrevet, er jo skrevet, for at vi skal lære af det, så vi med udholdenhed og med den trost, som Skrifterne giver os, kan fastholde håbet« (Rom 15:4).

Efter sin opstandelse sluttede Jesus sig til to af sine disciple, som var på vej til Emmaus. De genkendte ham ikke og talte om deres sorg over deres Herres død. Jesus blev hos sine venner en tid og trøstede dem med ord fra skriften, som profeterede om ham selv. Da de genkendte ham, blev han »usynlig«. De sagde til hinanden: »Brændte vore hjerter ikke i os, mens han ... åbnede Skrifterne for os?« (Luk 24:32).

SKRIFTERNE KAN GIVE OS HÅB

I sorgens stund er det naturligt for os at søge trøst og håb hos Gud. Ofte kommer det håb, når vi hører eller læser Guds ord og føler vore hjerter brænde med vidnesbyrdet om Kristus.

Guds ord er også en stærk hjælp til at finde håb til at klare vore daglige bekymringer. Søster Patricia Holland, som er gift med ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolvs Kvorum, oplevede den travlhed, som mange kvinder kender, i de første år af sit ægteskab, hvor hun forsørgede sin mand under hans uddannelse, flyttede flere gange og passede deres små børn. På et tidspunkt, da hendes mand, som studerede, blev kaldet til at virke i et stavspræsi-

dentskab, og søster Holland blev kaldet som wardets hjælpeforeningspræsidentinde, indrømmede hun: »Jeg var parat til at give op ... Det var ikke let.«

Hendes mands kærlige råd lød: »Læs dine skrifter mere meningsfyldt ... Den eneste måde, vi kan overleve på (han følte sig også selv tyngtet), er gennem åndelighed. Vi kan overleve på Åndens kraft.«

»Det er lettere sagt end gjort,« tænkte søster Holland. En dag, hvor hun fastede og bad, »vendte hans ord hele tiden tilbage ... jeg kan huske, at jeg hentede mine skrifter og tænkte: 'Lad os så se, om det virker.' Og det gjorde det. Svarene var der« (New Era, april 1981, side 42-43).

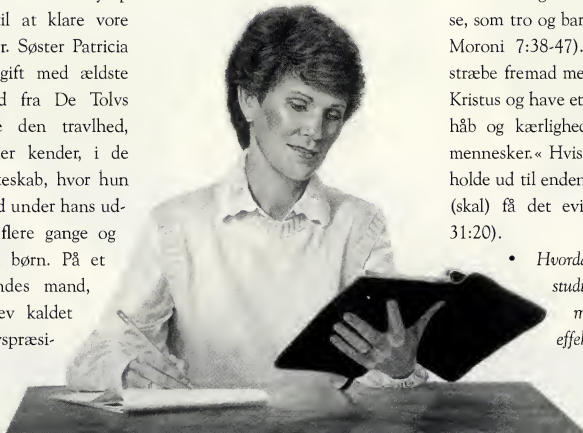
ANDRE HØRER HÅBETS BUDSKAB

Ved at høre eller læse Guds ord, kan vi få forbindelse med Helligånden, »og denne Trøster fylder (os) med håb og fuldkommen kærlighed« (Moroni 8:26). En af de største gaver, vi kan give andre, er at hjælpe dem til at finde samme håb.

Søster Eyvonne Black og hendes mand, Russell, virkede som missionærer i Den Dominikanske Republik. De gav mange mennesker mulighed for at finde håb gennem studiet af Guds ord. De organiserede mere end 100 klasser i læseferdighed, hvor de benyttede Mormons Bog som tekst. Eleverne lærte Jesus Kristus at kende, samtidig med at de lærte at læse. Mange blev døbt, og med en tro, der var forankret i Kristus, begyndte de at »have håb om en bedre verden« (Ether 12:4).

Håb er ligeså nødvendigt for frelse, som tro og barmhjertighed er (se Moroni 7:38-47). »Derfor må (vi) stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker.« Hvis vi vil gøre det og holde ud til enden, står løftet fast: »I (skal) få det evige liv« (2 Nephi 31:20).

- Hvordan kan vi gøre vores studium af skrifterne mere udbytterigt og effektivt?

Når du ønsker det

Jeg fandt lykken ved at udskifte
ønsketænkning med taknemlig bøn

Gerri Christensen

Det begyndte ganske uskyldigt. Som så mange andre børn sad jeg ved vinduet og kiggede ud på stjernerne og opsendte ønsker. Jeg ønskede alt det, som et barnesind kan komme i tanker om: en pony, en hundehvalp og en fe-gudmor. Jeg fik aldrig mine ønsker opfyldt, men det var helt i orden, for det var jo bare for sjov.

Jeg blev ældre og holdt op med at sende ønsker op til ønskestjernen. Men jeg holdt desværre ikke op med at ønske. Og nu tog ønskerne en mere misundelig form. Jeg ønskede mig ikke længere en hundehvalp eller en pony, men jeg ønskede, at jeg var mere ligesom Kathy, for hende var alle drengene vilde med, eller også ønskede jeg, at jeg havde sådan noget tøj som det, Linda gik med.

Hver gang jeg så nogen, der havde noget, som jeg ikke havde, mente jeg, at jeg ville blive meget lykkeligere, hvis jeg fik det. Og så begyndte jeg at ønske, at jeg havde det. Næsten alle dem, jeg kom i kontakt med, syntes at have noget, som jeg ikke havde. Jeg begyndte at tro, at alle andre havde alting, og at jeg intet havde.

Selvfølgelig begyndte jeg at have ondt af mig selv. Jeg klynkede: »Hvis det bare så anderledes ud.« Eller »det er altså ikke retfærdigt.« Eller »hvorfor lige mig?«

Hvordan fandt jeg så vej ud af dette dynd af misundelse og selvmedlidenhed? Tro det eller ej, jeg fandt svaret i Kirkens sangbog. En søndag sad jeg bagved en pige, som havde et utroligt smukt hår. Jeg sad og ønskede, at mit hår var lige så langt og glansfuldt, da vi begyndte at synge »Kastes du på bølgen om« (*Salmer og Sange*, nr. 161).

Jeg må have sunget den sang adskillige gange, men den havde aldrig sagt mig noget før lige i det øjeblik. For første gang lagde jeg mærke til ordene. Hvorfor ønskede jeg mig altid ting, som jeg ikke havde? Hvorfor følte jeg mig vred og bedraget, fordi livet ikke behandlede mig retfærdigt? Svaret stod lige her i sangen. Jeg talte ikke

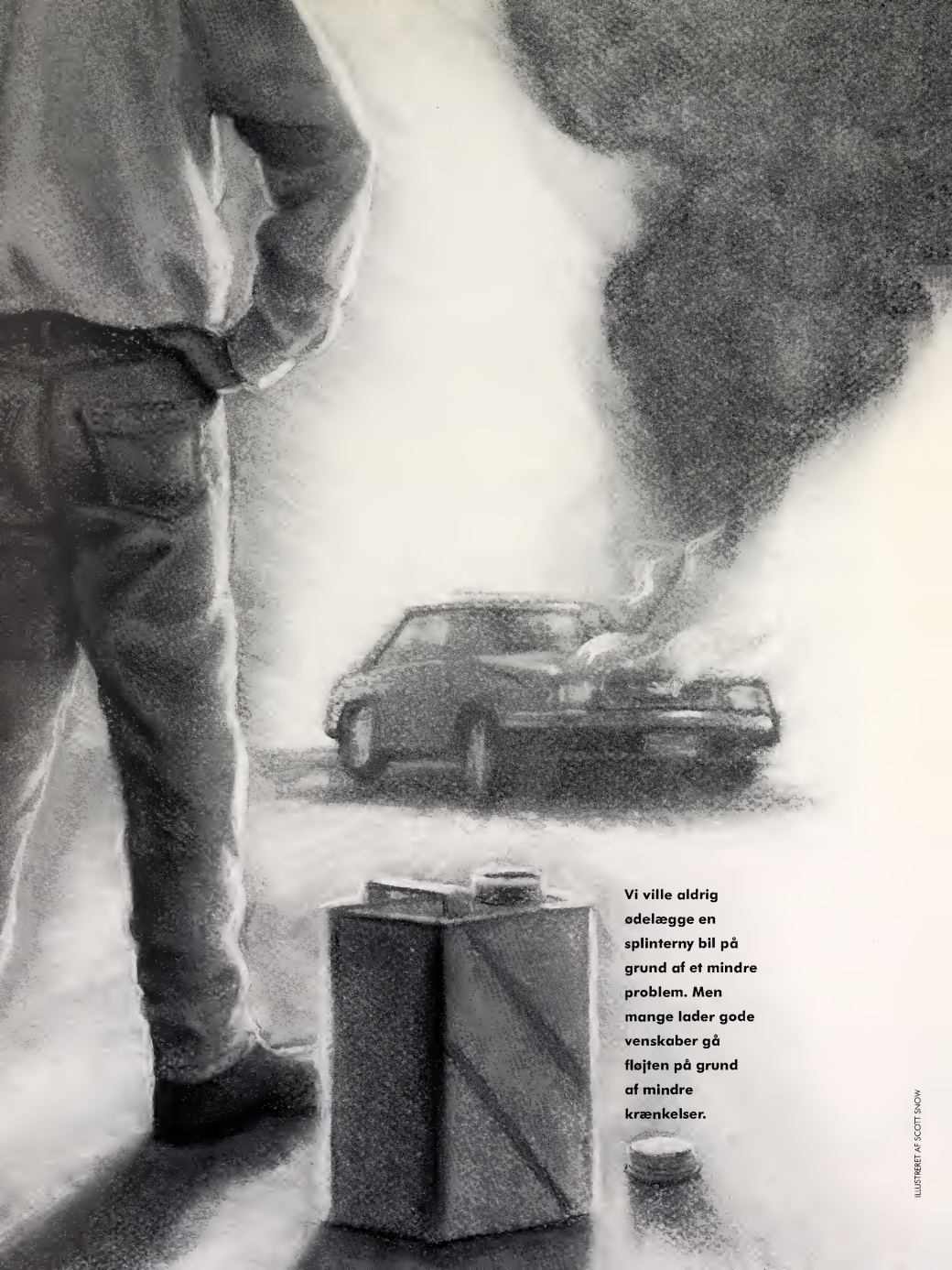
mine velsignelser. Det eneste, jeg tænkte på, var de ting, som jeg ikke havde, og det havde fået mig til at overse alt det, som jeg faktisk havde.

Jeg gik hjem fra Kirke og gjorde det, som sangen opfordrede til. Jeg lavede en liste over mine velsignelser. Først kom de indlysende ting, såsom hjem og familie, mad og tøj. Men så begyndte jeg at nedskrive andre ting, som for eksempel mine stærke og gode sider, de mange muligheder og positive oplevelser, som jeg havde haft, min forståelse af evangeliet og den indsigt, som det havde givet mig. Da jeg regnede det hele sammen, havde jeg nedskrevet over 100 velsignelser. Og, som der stod i sangen, jeg blev virkelig forundret.

Jeg havde listen på mig i lang tid, og hver gang jeg var ved at falde tilbage i min gamle ønskevane, læste jeg listen. Det har hjulpet mig til at føle taknemlighed, snarere end misundelse og selvmedlidenhed.

Endelig kom dagen, hvor jeg ikke længere behøvede at gå rundt med listen, for jeg ønskede mig ikke længere alt muligt. Jeg glædede mig over andre og deres velsignelser, fordi jeg var mere opmærksom på mine egne velsignelser. Jeg blev lykkeligere, da jeg holdt op med at ønske. □

Vi ville aldrig
odelægge en
splinterny bil på
grund af et mindre
problem. Men
mange lader gode
venskaber gå
fløjten på grund
af mindre
krænkelser.

»»AT I IKKE SKAL FALDE FRA««

Fem nøgler til at undgå sårede følelser.

Perry M. Christenson

Du har sparet penge sammen i årevis og har ydet mange ofre for at kunne købe en dyr, ny bil. Endelig oprinder den dag, hvor du har råd til at købe den.

Da du kører hjem i din nye bil, hører du en bumpelyd. Du kører ind til siden og opdager, at det ene hjul er punkteret. »Det er bare for meget med den bil!« udbryder du og hamrer døren i. »Den har kostet mig en formue, og hvad har jeg fået ud af det?«

Uden et øjeblik tøven haler du en dunk benzin frem fra bagagerummet, overhælder bilen med den og sætter ild til. Den nye bil med det flade dæk tilintetgøres i et brølende inferno.

Det lyder latterligt, ikke? Hvem ville dog ødelægge en god bil på grund af et mindre problem?

Men er der ikke mange af os, som har ladet et forhold, vi har værnet om i årevis, »gå op i røg« på grund af en enkelt uoverlagt bemærkning?

Eller hvor mange af os er blevet inaktive, fordi en eller anden sårede os?

Sandsynligvis vil en eller anden fra vores ward eller stav før eller senere såre os. Ældste Marion D. Hanks, emeritusmedlem af De Halvfjerds Første Kvorum, har sagt, at den måde, vi tackler disse situationer på, kan få vidtrækkende følger:

»Hvordan reagerer vi, når vi bliver såret, misforstået, uretfærdigt eller uvenligt behandlet, når nogen

synder mod os, finder fejl hos os, retter falske anklager mod os, forbigår os, eller når vore nærmeste sårer os eller forkaster vore ofre? Bliver vi vrede, bitre og bærer nag? Eller søger vi at løse problemet, så godt vi kan, at tilgive og kaste byrden af os?

Måden vi klarer sådanne situationer på, kan meget vel afgøre vores livskvalitet både her og i evigheden« (Ensign, januar 1974, side 20).

De følgende fem nøgler kan hjælpe os til at undgå sårede følelser – eller, hvis vi allerede er blevet såret, at lindre smerten:

1. SKAB EN SIKKER GRUNDTVOLD

Vi bliver let såret, når vi føler os usikre på os selv. Kan du komme i tanke om en gang, hvor du gik med noget tøj, som ikke passede særlig godt? Du følte dig sikkert pinligt berørt over dit udseende. Og du har måske følt, at det mindste fnis stammede fra en eller anden, som lo ad din påklædning – eller at andres

samtale drejede sig om dig og din fremtoning. Det var let at blive såret, ikke? Og hvorfor? Fordi du følte dig usikker på dig selv.

For at undgå at blive såret, må vi have en sikker grundvold. Vi må være faste i vores engagement i og vidnesbyrd om evangeliet, i vores selvværdsfølelse, i visheden om, hvem vi er, og i vores forståelse af vores guddommelige potentiel.

Da Absalom ville stjæle riget fra sin far, David, gjorde han og andre bevidst alt, hvad de kunne for at håne og ydmyge David. For eksempel forbandede Shim'i David, kastede sten efter ham og håned ham (se 2 Sam 16:5-10). Da David senere genvandt riget, insisterede hans folk på, at Shim'i skulle slås ihjel, fordi »han har dog forbandet Herrens salvede.« Davids svar viser hans personlige selvværd: I dag er der ingen i Israel, der skal lide døden, for nu ved jeg, at der er mig, der er konge over Israel« (2 Sam 19:22-23; kursiv tilføjet).

David vidste, hvem han var. Han behøvede ikke at bevise noget. Det ville ikke have styrket Davids kongeværdighed at hævne sig på Shim'i og slå ham ihjel. På samme måde kan et stærkt vidnesbyrd og visheden om, hvem vi er, hjælpe os med at modstå kritik og krænkelser.

2. FORSTÅ HENSIGTEN

Skønt vi til tider ikke vil indrømme det, kan hensigten med andres kritik faktisk være at hjælpe os. Vi bør være storsindede nok til at tage imod kritik og forstå, at vedkommende måske bare vil hjælpe os.

Moroni, den nephitiske hærfører, var en Guds mand, »en mand med en glimrende forstand« og »en mand, der var standhaftig i troen på Kristus« (Alma 48:11-13). Men ligesom os andre kunne han begå fejl. Mens han anførte de nephitiske hære i krigen mod lamaniterne, sendte han et brev til Pahoran, der var overdommer og statholder i Zarahemla, hvori han anmodede om forstærkninger og fødevarer til Helamans hær (se Alma 59:3). Men Pahoran svarede ikke.

Moroni sendte endnu et brev til Pahoran, og denne gang kritiserede han ham skarpt for hans »tankeløs(e) sløvhed« med hensyn til

hærens forsyninger: »Det er på grund af jeres ugudelighed, at vi har lidt så stort tab« (Alma 60:7, 28). Han anklagede også Pahoran for ulydighed mod Gud: »I ved, at I overtræder Guds love, og I ved, at I træder dem under føde« (vers 33). Moroni afsluttede sit lange revsende brev til Pahoran med at true med selv at komme til Zarahemla for at hente de nødvendige forsyninger, »om det så skulle ske ved sværdet« (vers 35).

Hvad Moroni ikke vidste var, at grunden til, at Pahoran ikke havde sendt forstærkninger og fødevarer, var, at han måtte kæmpe på hjemmefronten: regeringen var blevet afsat ved et oprør, og kongetilhængerne, der var i ledtog med lamaniterne, havde taget magten i Zarahemla.

Hvordan reagerede Pahoran på Moronis skarpe fordømmelse? Hvordan ville vi have det, hvis vi var blevet uretfærdigt revset af en, som vi beundrede?

Pahorans svar er en lektion i selvbeherskelse og forståelse: »Og nu har du bebrejdet mig i dit brev,« skrev han, »men det gør ikke noget; jeg er ikke vred, men glæder mig over dit hjertes højmodighed« (Alma 61:9; kursiv tilføjet). Pahoran forstod hensigten med Moronis kritik. Moroni tænkte kun på Guds ære og folkets frihed og velbefindende. Trods

beskyldningerne var Pahoran ikke såret; han forstod og glædede sig over Moronis retfærdige hensigter.

Når du bliver uretfærdigt dømt, anklaget uden grund eller krænket på anden vis, så stop op og tænk over modpartens hensigter. Ofte vil du erfare, at *hensigten* var, at kritikken skulle være konstruktiv og til hjælp.

3. VÆR SNAR TIL AT HØRE, MEN SEN TIL VREDE

»Enhver skal være snar til at høre, men sen til at tale, sen til vrede,

for et menneskes vrede udretter intet, der er retfærdigt for Gud« (Jak 1:19-20). Hvorfor bør vi være »snar til at høre« råd, beklagelser eller kritik? Muligvis fordi der oprigtigt taler en del, vi bør ændre ved os selv. Muligvis bør vi virkelig følge rådene og kritikken.

Udover at være »snar til at høre« bør vi også være »sen til vrede«. Det er let at reagere hurtigt på kræn-

kelser og give igen med samme mønt. Skænderier har let ved at udvikle sig, når en bidende bemærkning fører en anden med sig, og hver af parterne svarer igen på den andens bemærkninger. Når vi lader vores følelser diktere en hurtig gengældelse, mister vi kontrollen over os selv og situationen.

Almas søn Corianton havde begået en frygtelig synd, mens han virkede som missionær. »Du svigtede tjenestegerningen,« revsende Alma, »og tog over til Sirones land ved de lamanitiske grænser efter skøgen Isabel.

Ja, hun stjal mangt et hjerte, men det var ingen undskyldning for dig, min søn. Du burde have passet den gerning, som var blevet dig betroet ...

Min søn, jeg ville ønske, at du ville omvende dig og afstå fra dine synder og ikke mere gå efter øjnernes lyst« (Alma 39:3-4, 9).

Corianton havde brug for sin fars revselse. Og han var nødt til at følge den og omvende sig. Var han »snar til at høre« sin far? Var han ydmyg nok til at være »sen til vrede«? Mormons Bog siger intet om Coriantons umiddelbare reaktion. Men i senere kapitler læser vi: »Nu gik Almas sønner ud blandt folket for at forkynde ordet for dem« (Alma 43:1). Corianton nævnes blandt de missionærsønner, som underviste,

døbte og var med til bringe fred og fremgang til landet (se Alma 49:30).

4. SØG IKKE HÆVN

Ældste H. Burke Peterson, som på daværende tidspunkt sad i Det Præsiderende Biskopråd, fortalte om en gruppe teenagere, der var på udflugt i ørkenen uden for Phoenix i Arizona. En af pigerne blev bidt af en klapperslange. I stedet for straks at søge lægehjælp, jagtede gruppen klapperslangen og hævnede sig på den ved at stene den til døde. Men i løbet af den tid, som de unge spillede på at tage hævn, bredte giften sig desværre fra overhuden til det dybereliggende væv i pigens ben og fod. Hendes ben måtte senere amputeres under knæet.

»Det var et meningsløst offer, denne pris for hævn ... Hævnens gift eller uforsonlige tanker og holdninger vil, dersom de ikke fjernes, ødelægge den sjæl, som huser dem,« sagde biskop Peterson.

Når vi bliver såret, forpester og

forgifter hadefulde følelser, hævn-tørst eller misforståede retfærdig harme vores sind og ånd. I den sidste ende vil det være os selv, der lider mest skade. På den anden side, fortsætter biskop Peterson, »at tilgive andre deres fejl – indbildte eller ikke – gavner ofte den, der tilgiver, mere end den, der bliver tilgivet. Det menneske, som ikke har tilgivet en fejl eller krænkelse, har endnu ikke smagt en af livets største glæder« (Ensign, november 1983, side 59-60).

5. SØG FORSONING

Min to-årige søn, Brian, legede i sandkassen med sin ven Scotty. Pludselig blev der kastet med sand, følelser blev såret, og Scotty begyndte at græde. Jeg skyndte mig hen til sandkassen for at indlede forældres evindelige mæglingsforsøg, men inden jeg fik taget to skridt, havde Brian rejst sig og omfavnet Scotty. Tårerne blev tørret væk ligeså hurtigt, de var begyndt. De sårede følelser blev dulmet, og vennerne blev forsonet. Så fortsatte legen som før.

»Og om din broder eller søster synder imod dig, skal du tage sagen op mellem jer alene, og om han eller hun bekender, så skal du lade dig forsone« (L&P 42:88). Vi bør tage initiativ og søge at forsone os med den, som har såret os. Den bedste måde at gøre det på, er ved stille at trække vedkommende til side og åbent drøfte situationen.

Herren vidste, at hans disciple ville møde voldsom kritik og svær forfølgelse (se Joh 16:2). I de sidste timer inden sin korsfæstelse, styrkede han sine disciples vidnesbyrd og viste dem i et evigt perspektiv, hvem han var, og hvem de var. Faktisk findes nogle af Frelserens mest dybsindige lærdomme i de kapitler i Johannes, som går umiddelbart forud for de kapitler, som omhandler forræderiet (se Joh 13-17). Jesus ønskede at styrke disciplenes vidnesbyrd og skabe en sikker grundvold, som ville kunne modstå alle krænkelse. »Sådan har jeg talt til jer, for at I ikke skal falde fra« (Joh 16:1).

Har vi, ligesom Herrens disciple, behov for at arbejde hårdere på ikke at lade os såre? Vidnesbyrd og venskab er meget mere værd end en dyr bil. Hvor ville det dog være latterligt at lade dem gå op i flammer, bare fordi vores rejse midlertidigt afbrydes af et punkteret dæk. □

MORMONOTE

ET VISDOMSORD
LAD VÆRE

FOTO: STEVE BENDERSON

(SE L&P 89)

OKTOBER 1995
33

SCENER FRA PAULU

Kent P. Jackson

Paulus' verden domineredes af to store sociale og politiske enheder: det romerske rige og den græske kultur.

Hver eneste af begivenhederne i Det Nye Testamente fandt sted indenfor Romerrigets grænser. På Pau-

lus' tid havde romerne hersket over Middelhavsområdet i omkring et århundrede. Det var i det store hele en velsignelse for kristendommens udbredelse. Romerne havde skabt fred og sikkerhed indenfor deres grænser og sikret, at man nogen-

lunde trygt kunne rejse omkring. Der var blevet bygget veje, og lokale herskeres røverier og overfald var begrænset. Man kunne bevæge sig frit omkring i den romerske verden.

Det Nye Testaments verden domineredes også af den græske kul-

S' MISSIONSREJSER

tur. Efterhånden som den græske kultur udbredtes, havde det græske sprog i visse egne fortrængt de lokale sprog, og andre steder var folk tosprogede. Det betød, at næsten uanset hvor Paulus rejste hen, kunne han kommunikere med den

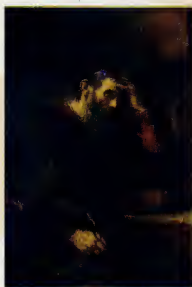
Korinth, hvor Paulus underviste i over et år på sin anden missionsrejse, rummer i dag kun få rester af dens fordums storhed. Apollontemplets søjler overvåges af Akropolis, den befæstede by på bjergtoppen.

Rom

Under sine to frængselsophold i Rom skrev Paulus breve til kolossenserne, efeserne, Filemon, filipperne og det andet brev til Timotheus.

REMBRANDT, NATIONAL GALLERY OF ART

VENLIGST UDÅNT AF PROVIDENCE LITHO

Malta

Skibbrud (ApG 27:10-28:11)

SCENER FRA PAULUS MISSIONSREJSE HENTET FRA SKRIFTEN

- Første missionsrejse: ApG 13:1-14:26
- Anden missionsrejse: ApG 15:36-18:22
- Tredje missionsrejse: ApG 18:23-21:15
- Rejsen til Rom: ApG 27:1-28:30

lokale befolkning på græsk, som var fællessproget i den del af verden. Det betød også, at han de fleste steder stødte på den samme verdensopfattelse, og at man havde mange skikke til fælles.

Det meste af Paulus' forkyndelse fandt sted i storbyer. Nogle af disse, som for eksempel Rom og Antiokia, rangerede blandt verdens største. Andre, såsom Derbe og Beroa, var mindre. Trods forskelle i størrelse,

beliggenhed og topografi, havde byerne i den romerske verden en række fællestræk – såsom et amfiteater, offentlige bade og springvand, templer og et torv (der bestod af en rektangulær plads omgivet af en søjlegang med butikker, helligdomme og offentlige bygninger). Mange byer havde også en jødisk synagoge. Paulus begyndte sædvanligvis sin forkyndelse i synagogen, hvor

efter han bragte frelsens budskab ud til ikke-jøderne.

DAMASKUS (ApG 9:3-25)

Saul fra Tarsus, der senere blev kendt som Paulus, nærmede sig Damaskus, da Herren viste sig for ham og sagde: »Saul, Saul, hvorfor forfølger du mig? ... Jeg er Jesus, som du forfølger.« Da Paulus senere blev ført blind ind i byen, boede han i et

GUSTAVE DORÉ

FREDERICK SHIELDS

Filippi

Befriet fra frængslet af et jordskælv (ApG 16:12-40)

Thessalonika

Prædiker i en synagoge (ApG 17:1-10)

Troas

Opvækker en ung mand fra de døde (ApG 20:6-12)

Prædiker angående »den ukendte gud« (ApG 17:15-18:1)

Aihen

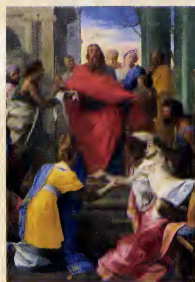

● **Korinth**
Uskyldigt anklaget (ApG 18:1-18)

VENLIGST UDÅNT AF PROVIDENCE LITHO

MIDDELHAVET

Underviser hele byen
(ApG 13:14-50)
Antiochia
i Pisidien

VENLIGST UDLÅNT AF PROVIDENCE LITHO

● **Lystra**
Helbreder en krøbling
(ApG 14:8-20)

JAMES CLARK

● **Antiochia**
Paulus' base
(ApG 11:26)

● **Efesos**
Helbreder en syg (ApG 19:1-20:1)

● **Milet**
Advarer mod »glubske ulve«
(ApG 20:15-38)

W.G. SIMMONDS

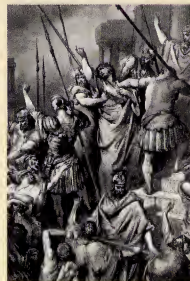
En troldmand blindes
(ApG 13:6-13)
Pafos

FREDERICK SHIELDS

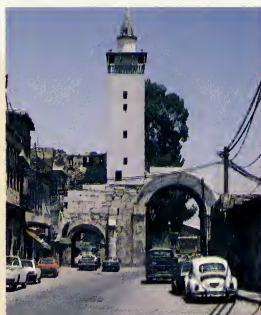
● **Omvendelse**
(ApG 9:3-25)
Damaskus

● **For kong Agrippa**
(ApG 23:33-26:32)
Cæsarea

GUSTAVE DORÉ

● **Jerusalem**
Reddet fra pøblen af
romerske soldater
(ApG 21:17-23:31)

En romersk port i den gamle bydel i Damaskus står i dag som en vagtpost på »Den lige Gade,« hvor den blinde Paulus blev ført hen efter sin omvendelse.

han senere gengav sit syn ved en

præstedømmevevsignelse. Han blev døbt i Damaskus og begyndte sit virke med at prædike for byens jøder.

I dag er Damaskus hovedstad i Syrien og har over en million indbyggere. Dets gamle bydel, den romerske by, som Paulus kendte, er nu mest kendt for sine smukke islamiske moskeer, gravmonumenter og paladser. Den gade, der kaldes Den lige Gade, findes stadig og rummer to delvist bevarede romerske porte.

Filippis ruiner i det nordlige Grækenland, til højre, omfatter resterne af torvet. Den uadgravede bakke ved Lystra, herunder til venstre, er alt, hvad der er tilbage af Lystra, hvor Paulus omvendte Timotheus, der senere blev hans missionærkammerat.

LYSTRA (ApG 14:8-20)

På Paulus' første missionsrejse drog han og Barnabas til Lystra. Der helbredte Paulus en mand, der havde været krøbling siden fødslen. Da den lokale befolkning så den magt, som de to apostle besad, hyldede de dem som guder.

De kaldte Barnabas for Zeus, grækernes øverste gud, og Paulus for Hermes, som var gudernes budbringer eller talsmand. (Nogle bibeludgaver benytter de tilsvarende romerske navne – Jupiter og Merkur). Zeus' præster mødte frem med »tyre og krans« og ville, i

overensstemmelse med de lokale skikke, bringe ofre til de to apostle. Kun deres heftige afvisning fik de tilbedende til at opgive deres forehavende.

En af de første omvendte i Lystra var Timotheus, der blev Paulus' trofaste rejsekammerat på hans senere missionsrejser.

Vore dages Lystra, som ligger i det sydlige Tyrkiet, er blot en samling ruiner.

Forskellige steder i Middelhavsområdet har man fundet stenrelieffer, som forestiller tyre, der er pyntet med krans og gjort rede til at blive ofret.

FILIPPI (ApG 16:9-40)

På Paulus' anden missionsrejse blev han og hans rejsefæller – Timotheus, Silas og Lukas (se ApG 16:1-25) – ved åbenbaring ledt til at sejle over det ægæiske hav og bringe evangeliet til Makedonien – det nordlige Grækenland. Den første makedonske by af betydning, som de gjorde ophold i, var Filippi.

Mens de var der, jog Paulus en ond ånd ud af en ung kvinde, hvis herrer havde tjent godt på hendes spådomme. Da de så, at Paulus havde ødelagt deres forretning, trak de ham og Silas i retten og an-

klagede dem for at være ballademagere.

De to missionærer blev pisket og fængslet. Om natten fik et jordskælv fængslets porte til at gå op og deres lænker faldt af. Men fremfor at flygte forkyndte Paulus og Silas evangeliet for fangevogteren, og derved omvendte de både ham og hans familie. Næste morgen blev de løsladt.

Paulus holdt inderligt meget af sine filippiske omvendte. Mange år senere skrev han til dem og gav udtryk for sin kærlighed til dem og sit ønske om, at de skulle forblive trofaste mod evangeliet.

KORINTH (ApG 18:1-18)

Korinth var en betydningsfuld by på Grækenlands kyst, som havde en strategisk beliggenhed og nød stor velstand. Byen domineredes af sin akropolis (den øvre by), som lå på et bjerg ved siden af byen, og det gamle Apollon-tempel, som lå midt i byen.

Paulus kom til Korinth på sin anden missionsrejse og blev der i tre og et halvt år. Apostlenes Gerninger beretter, at nogle af hans jødiske modstandere førte ham for domstolen for at få ham dømt som uromager. Den romerske statholder havde ingen interesse i sagen og afviste den. Arkæologer har fundet et of-fentligt podium på torvet, og nogen

Blandt dem, der blev omvendt af Paulus i Efesos, var »en del af dem, der havde haft med trolddom at gøre,« og de »bragte deres bøger med og brændte dem« (ApG 19:19).

GAUDINE DORE

har antydnet, at det måske var her, retssagen mod Paulus fandt sted.

Paulus holdt kontakten ved lige med sine omvendte i Korinth, efter at han var rejst bort. To af de breve, som han skrev til dem under sin tredje missionsrejse, er bevaret i Det Nye Testamente.

EFESOS (ApG 19:1-20:1)

Efesos var et blomstrende handels-, kultur- og religionscentrum. Dets store velstand stammede til dels fra dets beliggenhed ved Ægæerkysten for enden af de store handelsruter fra Den nære Orient. Men Efesos høstede også berømmelse og rigdom på at være hovedsæde for dyrkelsen af gudinden Artemis (i visse bibeludgaver kaldes hun ved det romerske navn Diana). Artemistemplet i Efesos ansås for det smukkeste af den antikke verdens syv vidundere. Templet, der var omkring 120 meter langt og 55 meter bredt, var et af de største og kendteste bygningsværker i Romerriget.

Paulus boede i Efesos i to år på sin tredje missionsrejse. Han forkyndte evangeliet og ledte andre missionærers aktiviteter i resten af provinsen Asien. Skønt han og hans rejsesæller nød stor fremgang i Efesos, mødte de også modstand fra byens sølvsmede, som lavede Artemistempler. Sølvsmedene iværksatte en stor demonstration mod dem, og folkeskaren stormede ind i byens

Efesos' hovedstrog, yderst til venstre, var omgivet af templer, monumenter og fornemme hjem. Artemistemplet, herover, der blev betragtet som det smukkeste af den antikke verdens syv vidundere, er nu kun en stendynge.

teater, hvor de i timevis demonstredede til fordel for deres gudinde og imod Paulus og hans medtjenere.

I dag er Efesos, der ligger på Tyrkiets vestkyst, den mest fantastiske af alle antikkens ruinbyer. Teatret eksisterer endnu. Det er blevet udvidet siden Paulus' dage og rummer nu over 20.000 mennesker. Efter århundreder med økonomiske nedgangstider, jordskælv og plyndringer er det engang så stolte Artemistemplet reduceret til en stendynge. Men Paulus' budskab står stadig fast og omslutter hele jorden med det vidnesbyrd, han bar – at Jesus er Kristus, og at hans evangelium er vejen til frelse for alle mennesker. □

EN FAVNFULD KÆRLIGHED

Miles T. Tuason

Det, der kunne synes som en tragedie, har ikke afholdt ældste Cayetano fra at tage alle han møder i kærlighedens favn.

FOTO: DINO V. PANTI

Formentlig har du aldrig hørt om byen Santa Maria på Filippinerne. Der er ikke meget at se i denne søvnige landsby – det tror man i hvert fald, indtil man klatrer op i bjergene for at nyde udsigten over landets hovedstad Manila. Det er så ganske afgjort *kahanga-hanga* – et under.

Formentlig har du heller ikke hørt om Santa Marias andet under, en almindeligt udseende sidste dages hellig missionær, som bestemt også er

kahanga-hanga. Ældste Bienvenido Cayetano kan binde slips med én hånd og give venstrehåandede håndtryk i en køre. Men det er hans åndelige styrke, der har gjort ham til en enestående missionær.

HILS PÅ BIEN

Ved første øjekast ligner Bien enhver anden 19-årig sidste dages hellig, der tjener i San Pablo missionen på Filippinerne. Men hvis du stikker

ham på næven, vil du opdage forskellen. Bien mistede sin højre arm under et jordskælv. Men nu foregriber vi historiens gang.

Bien stammer fra en stor familie. Alle børnene i familien Cayetano knoklede i rismarkerne for at forsørge deres mor, som var enke. Alligevel klarede de også at passe deres skolegang. Bien vandt flidspremier i engelsk, journalistik og kunst. Han vandt også atletikmedaljer.

En af hans ældre brødre, Chris, var allerede blevet døbt, men resten af familien var ikke fulgt efter. Mens Chris selv var på mission, bad han ældsterne derhjemme om at besøge Bien, som siden blev undervist og døbt. Men da Bien begyndte i skolen, fik hans andre interesser – deriblandt nye kammerater – Kirken til at synes mindre spændende.

»Min bror kunne ikke tvinge mig til at gå i Kirke,« siger Bien. »Og jeg modsatte mig ethvert forsøg på at genaktivere mig.« Men trods gode karakterer og mange venner følte Bien til tider, at livet var tomt og formålsløst. Han huskede, hvor lykkelige folk i Kirken var, og han besluttede sig for at vende tilbage.

DEN UFORGLEMMELIGE DAG

Efter at have taget eksamen med udmærkelse fra gymnasiet, begyndte Bien at læse samfundsfag på Christian College på Filippinerne. »Vi sad i klassen og talte om jordskælv,« mindes Bien. »Vi lo ad tanken om at blive fanget i et.« Pludselig begyndte hele kelaslokalet at gynge. Det var et jordskælv.

Alle begyndte at flygte i rædsel. Bygningen gængede voldsomt. Netop som Bien skulle til at styrte ud af døren og i sikkerhed, blev han fanget i et stenskrud af murbrokker.

»En knust stol ramte mig i maven, et af mine ben lå halvt bøjet, og jeg lå med ansigtet nedad,« mindes han. Hans kvæstede højre arm blødte voldsomt under et sammenstyrtet

gulv. Men utroligt nok var et stort stykke beton faldet ned lige ved siden af hans hoved uden at ramme det. »Mine klassekammerater råbte på hjælp, men jeg kunne ikke røre mig,« husker Bien. De døde en efter en, blandt dem også tre, som lå oven på Bien. Jordskælvet ramte dem sent om eftermiddagen, og da det blev aften, var der bælgmørkt overalt. Der herskede total stilhed.

»Jeg græd,« indrømmer Bien. Men mens han græd, kom han i tanker om en Primary-sang. Han begyndte at synge »Jeg er Guds kære barn«.

Mens ordene fortrængte stilhed, fyldtes han af en indre fred og en følelse af, at han ikke var alene. »Jeg bad og sagde: 'Himmelske Fader, hvis det er meningen, at jeg skal leve videre, så lad mig leve.'« Mens Bien bad, kom han til at tænke på Frelseren. »Han led meget mere, end jeg gjorde,« indså Bien. Sammenstyrningen blev en fantastisk åndelig oplevelse.

UD AF RUINERNE

Da solen stod op næste morgen, steg også Biens håb. Redningsholdet fik han befriet fra ruinerne og bragt i sikkerhed. Hans lettede familie blev underrettet. Bien blev kørt på hospitalet. Lægerne amputerede straks hans højre arm. »Da jeg vågnede, kiggede jeg ned ad min højre side og råbte: 'Hvad er der sket?' Jeg troede, at det var en drøm.« Chokket afløstes af sorg. »Jeg følte mig så en-

Biens glæde ved at tjene sin himmelske Fader påvirker alle, han møder. Han var en inspirationskilde for alle på missionærtræningscentret i Manila, og hans hengivenhed rører fortsat både medlemmers og ikke-medlemmers liv.

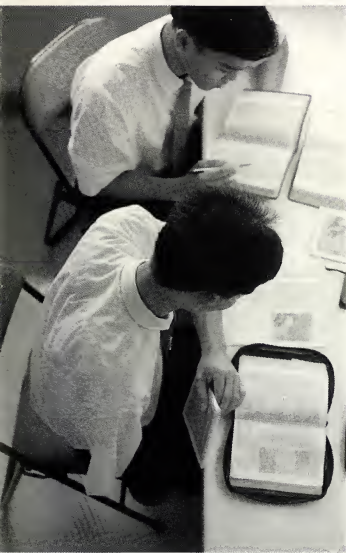
som, fordi jeg nu muligvis ikke mere kunne gøre alle de ting, jeg var vant til.«

Efter at have ligget i sengen i tre måneder vendte Bien hjem. Næsten alle hans 50 klassekammerater var omkommet. Nu syntes det samme at ske med Biens livsmod. Hvordan skulle han, der var højrehåndet, kunne klare sig med kun en venstre arm?

En dag mens Bien underviste sine nevøer, følte han sig tilskyndet til at øve sig på at skrive alfabetet. Til at begynde med gik det elendigt. »Min forstand kendte bogstavernes form, men min hånd kunne ikke følge med.« Men øvelse gør mester, og mindre end et år efter den skæbnesvangre dag kunne Bien ikke alene skrive uden besvær, han var også begyndt at male igen. Og han genoptog sine studier.

Efter et årstid følte han, at tiden var inde til at gøre brug af sin nyfundne styrke og rejse på mission. Hans familie var forfærdet. »Vi vil være så bekymret for dig hele tiden,« indvendte hans mor.

»Jeg ved, at det er det, Herren ønsker,« forsikrede Bien hende.

Nogle måneder senere, da Bien var ude som missionær, modtog han et brev fra sin familie. »Du skal ikke være bekymret for os,« skrev de. »Vi praler allerede af dig.«

FRA HINDRINGER TIL VELSIGNELSER

Biens personlighed påvirker alle. Han var en inspirationskilde for alle på missionærtræningscentret i Manila, og hans hengivenhed har rørt grenen i Santa Maria dybt. Men Bien indrømmer, at han stadig kæmper med udfordringer, som f.eks. at måtte undvære basketball og ikke at kunne deltage i tjenesteprojekter under rishøsten.

I et af Biens yndlingskriftsteder står der, at Gud »vil ikke tillade, at I

fristes over evne, men vil ... skabe en udvej, så I ikke bukker under« (1 Kor 10:13). Det er et skriftsted, som hjælper Bien med at lære noget af alt, hvad han kommer ud for.

Livet som missionær, siger han, »er som en skole, hvor jeg lærer meget, ikke blot om evangeliet, men også om mig selv.« Han skynder sig at tilføje, at det var i ruinerne af en anden skole, at han lærte at stole på vor himmelske Fader.

Beder du Bien om at opsummere sine velsignelser, deler han sit motto med dig: »Jeg bad Gud om sundhed, så jeg kunne udrette store gerninger, og jeg fik et handicap, så jeg kunne udrette endnu større gerninger.«

Op så vil han smile og tilbyde dig sit venskab – med et varmt venstre-håndet håndtryk. □

AT LÆRE AT LYTTE TIL ÅNDENS RØST

David Moraza Brito
ILLUSTRERET AF PAUL MANN

I juni 1994 fik jeg en lærestreg, som jeg håber vil stå indprentet i min hukommelse for evigt.

Jeg havde planlagt at bestige Spaniens 1200 meter høje Sierra de Alhamilla sammen med en kollega. Fra toppen af dette fritstående bjerg ville vi svæve ned i vores drageflyvere. Vi havde i sinde at udnytte den klare blå himmel og nyde den fantastiske flyvetur henover Tabernas-ørkenen og dalene Pechina og Viator.

Natten inden vores planlagte flyvetur, blev min aftenbøn afbrudt af en stærk tilskyndelse til, at jeg ikke skulle flyve den følgende dag.

Tilskyndelsen overraskede mig, ikke

alene fordi den var kraftig, men også fordi den blev ved med at komme igen. Skønt jeg var erfaren nok til at vide bedre – jeg sad i distriktsrådet og var Unge Mænds præsident i distriktet – ignorerede jeg tåbeligt nok tilskyndelsen. Jeg tænkte, at det nok var min fantasi, der spillede mig et puds, eller at det var frygten for det, der skulle ske. Jeg besluttede mig for, at jeg ville bestige bjerget, men afblæse min flyvetur, hvis vejrforholdene ikke var gode.

Vejret syntes perfekt den følgende dag, mens min ven og jeg begyndte klatreturen. Jeg glemte alt om den tilskyndelse, jeg havde fået natten før, og glædede mig til flyveturen.

Paul Moran

Da vi nåede toppen, opdagede vi, at vinden blæste fra en anden retning end ventet. Mens jeg samlede mit dragefly, vendte vinden igen og begyndte at blæse fra en ny retning. Jeg følte mig tynget og begyndte at spekulere på, om det nu var klogt at forsøge at flyve. Men jeg følte, at jeg var nødt til at holde mit løfte til min ven, og da jeg er meget stædig, besluttede jeg at starte som den første.

Så snart jeg forlod bjergtoppen, vidste jeg, at jeg ikke skulle have gjort det. Jeg faldt meget hurtigt ned mod træerne lige under det sted, hvor jeg havde kastet mig ud. Min højdemåler bippede alarmerende. Trætoppene, der til at begynde med havde syntes langt væk, blev større og større. Vindstødene kastede drageflyveren rundt som et blad i vinden, og jeg mistede herredømmet over den. Som jeg hang der, fanget i en smal klippeslugt og ude af stand til at holde flyveretningen, frygtede jeg, at jeg ville blive knust mod klippesiden og slået ihjel. Vinden

buldrede i mine ører og truede mig. Det lød som om, den sagde: »Du har ikke noget at gøre her.«

I det forfærdelige øjeblik kom jeg i tanker om tilskyndelsen fra den foregående nat. Jeg indså, at det havde været en advarsel, og jeg angrede straks den mangel på respekt, som jeg havde vist for Herrens omsorg for mit velbefindende. Jeg bad højlydt om, at han skulle hjælpe mig ud af denne malmstrøm, som havde grebet mig.

Pludselig syntes jeg atter at få en smule kontrol over flyet, og jeg fik øje på en lysning, som jeg kunne lande i. Netop som jeg lagde an til landing, fik vinden atter fat i mig. Jeg faldt ti meter, drageflyveren styrtede ned mod jorden, som om der slet ingen luft var. Lige inden jeg ramte jorden, blev drageflyverens vinge rykket opad, og jeg nåede at lande. Da jeg gjorde mig fri af drageflyveren, konstaterede jeg, at jeg havde fået nogle skrammer og drageflyveren var knækket to steder.

Og jeg havde fået en lærestreg, som jeg aldrig vil glemme.

Da jeg drog hjem fra bjergturen, var jeg Herren dybt taknemlig for hans omsorg. Han havde reddet mit liv, trods min stædighed.

Nogle dage senere, da jeg var ved at forberede et program til en dåb, blev jeg overrasket over, at Ånden vidnede for mig om sandheden af det materiale, som jeg havde taget med i programmet. Blandt andet havde jeg fundet et billede af Joseph Smith, der taler med Faderen og Sønnen. Jeg opdagede, at der stod en tekst under billedet: »Derfor har jeg ... kaldt min tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger« (L&P 1:17).

Da Ånden fyldte mit hjerte, følte jeg mig tilgivet for min manglende lydighed. Jeg glædede mig over, at Ånden atter ville kommunikere med mig. Og jeg lovede mig selv, at jeg aldrig mere ville overhøre en tilskyndelse, som Herren i sin nåde giver mig. □

Jesus i synagogen i Nazaret, af Greg K. Olsen

»Og han kom til sin hjemby og underviste dem i deres synagoge, så de blev så bet af forundring og spurgte: 'Hvorfra har han denne visdom? ... Er det ikke lærerens søn?'« (Matt 13:54-55).

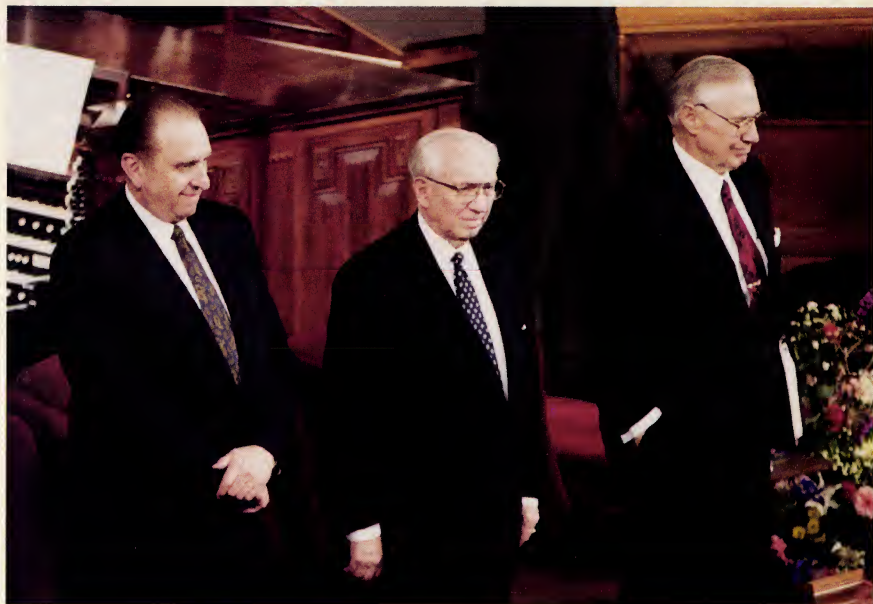

FOTO: DEBRET NEWS

Tre præsiderende højpræster, valgt af samfundet (Kirken) og beskikket og ordineret til dette embede samt opholdt af kirken ved tillid, tro og bøn, danner et kворum, der præsiderer over kirken« (L&P 107:22). Ved aprilkonferencen 1995: Præsident Gordon B. Hinckley, *i midten*; præsident Thomas S. Monson, *førsterådgiver, til venstre*; og præsident James E. Faust, *andenrådgiver*. Se biografierne om præsident Monson og præsident Faust på side 8 og 16.